

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Scintillæ Ignatianæ, Sive Sancti Ignatii De Loyola,
Societatis Jesu Fundatoris Apophthegmata Sacra**

Hevenesi, Gábor

Coloniæ, 1715

VD18 10988289

[Semestre Primum.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50423)

I. Januarij.

Omnia ad majorem Dei Gloriam!

Hæc, & his æquivalentia verba trecentis septuaginta sex vicibus repetit in suis Constitutionibus S. P. Ignatius. Suar. to. 4. de Relig. lib. 8. c. 6. n. 1.

Novi anni, & totius vitæ felicitas in eo consistit, ut omnia temporis, & actionum nostrarum momenta ad Dei solius gloriam dirigantur. Hoc Deus jure supremi Domini exigit; hoc nos essentiali servitutis titulo debemus.

Qui suam, non Dei, gloriam quærit, fur est & latro: nam soli Deo gloria, nobis autem confusio debetur, & opprobrium. Illa debiti nostri & calcar est, & tessera.

Nemo sibi pejus consulit, eo, qui suam Divinæ gloriæ anteponit; hic enim temporalem simul perdit, & æternam: semper miser; hæc, quia verâ; illic, quia omni destituitur.

Quod ipsi, sed nimum serò, fatebuntur:

A s

To-

Totâ nocte laborantes, nihil cepimus. Nihilum hoc est humana gloria, ut flos fœni caput attollit, & brevi conculcabitur; ut fumus exaltatur, & perit. Si gloriam æstimas, veram quære.

2. Januarij.

Hæc prima sit agendorum regula: sic Deo fide, quasi rerum successus omnis à te, nihil à Deo penderet: ita tamen iis operam omnem admove, quasi tu nihil, Deus omnia solus sit factururus. S. Ignat. ap. Nolarci.

Infirmas spes imbecilli stat pede, quæ manibus destituitur. Qui te, cum necdum esses, creavit sine te, nunc nec salvabit, nec juvabit te, sine te.

Præbe tu scintillam, Deus animabit incendium. Jace sementem, ille dabit incrementum. Sic è voto crescent omnia, secus omnia sterileſcent.

Tu nihil potes, licet velis, sine Deo. Ille nihil vult, esto possit, sine te. Fœderatus Deo poteris omnia.

Gratia Dei, quæ tanta in aliis potuit, in te uno non amittet vires, modò tu in eum fiduciam non amittas. Ubi sunt spes tuæ?

3. Januarij.

*Oleum perdit & operam, qui aliorum
mores emendaturus non incipit à se ipso.*
S. Ignat. apud Barto. l. 4. §. 36.

PRæpostera planè res ! alios volumus
bonos, cùm ipsi non simus; ex ore nos-
stro condemnandi, cùm bona præcipimus,
& mala agimus.

Nulla lex satis est efficax, nisi viva,
quam legislator gestu promulgat. Efficax
cior quippe vox est operis, quàm oris. Illa
tot fœderatos habet ad persuadendum ora-
tores, quot actiones; Hæc sola cùm sit, au-
thoritate destituitur.

Quis ibi fructus, dum ædificamus simul,
& destruimus ? Illud verbo, istud opere.
Qui malè affectis vult mederi, non sublit
affectibus. Prius est sibi cavisse, quàm aliis

Miseri mortales ! domi talpæ, foris lin-
ces. Non videmus, quid à tergo sit man-
ticæ. Sensum omnem amisimus, non sen-
timus trabem in oculo, dum in alieno fe-
stucam scrupulosè scrutamur. Medice,
cura te ipsum.

4. Januarij.

Non mutat mores cœli mutatio ; nisi se imo perfectus deserat, vix erat alibi, quàm isthic melior. S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 36.

NUllum vidi, qui melior ex peregrinatione redierit. Multùm illa curiositatis, parùm habet utilitatis.

Qui malè agit, nullam agit bonam fugam ; ubi tutum se crediderit, erit in se, quod timeat.

Corporis morbos perquam rarò, animi nunquam, emendat clima. Intra te si malum est, hoc fuge, vel in exilium mitte ; tuum, & non loci, vitium est, quod fatigat, Non hujus sed tui, mutatione curari debet.

Illud appetendum esset iter, quò vel dæmon sequi, vel passio tua venire non posset ; quod frustra alibi quæres, nisi à vitio ad virtutem iveris. Hæc una est malo tuo medicina.

Locus nullum fecit sanctum. Non Jerosolymis fuisse, verùm Jerosolymis bene vixisse, laudabile est. Certum instabilis, luïque victoriam fugientis animi signum est ; de loco ad locum petere mutationem.

s. Ja-

5. Januarij.

Juvenum virtuti periculosa negotia perperam creduntur. S. Ignat. apud Bart. lib. 4. §. 37.

Novitia virtus instar florum est in arboribus, qui ad primos veris calores se celeres protrudunt, sed fluxi adeò, ut penè contactu, vel etiam solo rigidioris auræ afflatu, exarescant.

Teneri humeri sub gravi pondere facilè fatiscunt, & turpi ruinâ produnt inconsultos conatus. Vigor sanguinis audaces facit, sed audacia, nisi rationis fræno contineatur, abit in temeritatem.

Præcox fervor vires atterit, unde fit, ut asinus lassus tandem quærat diverticula, qui, si adfuisset moderatio, diu bonas operas præstitisset, sic prima spes perit in herba.

Inconstantia, & mutabilitas cognatum est homini malum, sed juventuti proprium. Si quid hæc amat, desiderat vehementer, sed non diu.

Festina lentè: rara est celeritatis unâ, & constantiæ prærogativa. Errat facilè, qui

nimiùm properat. Procul iturus, ita principio passum temperet, ut durare possit.

6. Januarij.

Rarum aliquod & eximium facinus sexcentis vulgaribus longissimè antecellit.

S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 17.

UT res obviæ, quæ ad manum sunt, & facile passim occurrunt, nec sui desiderium, ut obtineantur, nec obtentæ solatium, creant: ita opera vulgaria numerum, non pretium, faciunt.

In arduo virtus coronam constituit. Eò frustra segnis aspirat, quò nullus eluctabitur, nisi, quem insignis rei gerendæ difficultas manuduxerit. Aude aliquid. Nihil invium est animo forti.

Ponderat Deus, non numerat opera; rem, non censum, attendit. Vide, quid ei offeras? & memento: tuo, ut supremo rerum omnium, Domino, rara, exquisita, & planè insignia esse debere, quæ offerri mereantur.

Nec utilitatem aut paupertatem tuam causare: locuples est Dei gratia, cujus auxilio mira potes, modò adsit conatus, & fervor non deficiat.

7. Ja-

7. Januarij.

Unusquisque persuasum habeat: tantum se in spiritualibus profecturum, quantum ab amore sui, & commodi proprii affectione sese subtraxerit. S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 22.

Nemo potest duobus Dominis servire, unum ex iis odio habebit, & alterum dilget. Cor divisum esse non potest. Partem Deus non accipit, si eam terrena gravent, & inficiant.

Hæc unica torporis nostri causa est, quòd ita diligamus Deum, ut nosmetipsos non omnino aspernemur, hoc est: partem in utramque claudicamus, & ideo tam lento, tamque incerto pede ad æternorum amorem assurgimus.

Ut ovum à sole non attrahitur in sublime, nisi vacuum; nec lignum flammam concipit, quàm diu est madidum; ita quò minùs anima corporalibus adhæret, eò rationis, divinorùmque capacior, & magis sua, est.

Irrationalis, brutùsque appetitus quam diu penitus extinctus non est, semper ad

vers

versus rationem, & sanctiores affectus insurgit, & nativo pondere ad ima retrahit, Resolutione opus est, ut ex toto in spiritualem convertatur.

8. Januarij.

Non potest fieri quid dignum Deo, quin vel mundus tumultuetur, vel infernus turbas creat. S. Ignat. apud Nolar.

Semper infestæ luci sunt tenebræ, nec bonos inter & malos firma coalescit amicitia, Ut vermis fructus magis maturos, ita malitia eos plerumque arrodit acerbius, qui meliores.

Certum bonitatis indicium est, malis displicuisse; vituperium foret à talibus amari, & commendari. Nihil pensi habe, si de te ii loquantur malè, qui nihil faciunt bene.

Nec censeri debet malum, unde meliores fimus. Cos ista virtutis est. Non parùm juvant mali probos, dum persequuntur; augment patientiam, merita cumulant.

Quid times? nec mundus, nec infernus totus quidquam in te possunt! ubi plura sunt obstacula, ibi abundantior est Dei gra-

gratia. Tu contra audentior ito. Victoriæ
occasionem arripe, Triumpho materia est.
Hic fortitudo tua campum nacta est, quæ
sine hoste in gloria latuisset.

9. Januarij.

*Multò ardentius insistendum homini in teo-
riori domando, quàm corpori, & fran-
gendis animi motibus, quàm ossibus.*
S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 12.

INeruditum vulgus, quod ultra corticem
nihil videt, nec medullam attendit, ab
externo, qui sub oculos cadit, rigore me-
titur sanctitatem: quasi verò sub fune, sub
tegete arrogans mens latere non possit.
Quid juvat abstinere à carnibus, & famam
alienam arrodere?

Quod Deo placet, internum est: exter-
na, nisi vim ab interno accipiant, Deum
non movent. Illa plus arrogantia habent,
ista plus meriti. Cædes boum, vel cor-
poris laniena, quid meretur? si passio vi-
vat.

Satis corpori provides, si animo bene sit
consultum. Non ex corpore bono bonus
animus, sed ex bono animo bonum cor-
pus.

pus redditur, Plurimum in corpus animus potest.

Illud bonum tibi cupio, quod mihi, nempe internum. Hoc sanè non vulgi opinio, non rigor apparens, sed animi ad rectæ rationis regulam compositi tranquillitas facit. Intus bonum habitat, frustra foris quæritur. Qui soldæ sunt virtutis, plus habent saburræ, quam veli.

10. Januarij.

Liberalis est Deus, è manibus illius accipio, que non invenio in manibus hominum, si nihil hi dederint, accepturus sum à Deo omnia, S. Ignat. vitæ l. 4. §. 23.

Angusta est hominum liberalitas, modicum est omne, quod habent, quod ipsum, si largiendo diviserint, minùs remanebit. Unicus Dei thesaurus inexhaustus est, plurima dando, nihil imminuitur. Huc ergo spes.

Spes nostras Deus vincit beneficiis. Solemus sperare plus, quàm possideamus, optare verò amplius, quàm speremus. Tot autem nobis beneficia pollicetur Deus, ut nemo minùs sperare possit, quàm optare.

Tot

Tot syngraphas Divinæ liberalitatis ,
quot spes , quot vota , habemus ; quidquid
petitis , credite , quia accipietis. Vide,
quàm facilè sit divitem fieri.

Nec minùs dat, quàm promiserit. Ver-
ba enim amantis , opera sunt : lingua bez-
neficentiæ, manus. Faciliùs liberali est da-
re, quàm negare. Cur pauca petimus?

II. Januarij.

*Proprium Divinæ bonitati est ea solertiùs
defendere , qua à diabolo acriùs oppu-
gnantur. S. Ignat. in Hist. Soc. P. I. l. 9.*

Deus totus oculus est , in nostra com-
moda semper vigil; Et sicut Dux ma-
gni exercitùs , eò suppetias mittit, ubi valio-
rior instat inimicus.

Felix pugna , ubi de succursu dubitare
non licet ; quam nec nervi , nec annonæ,
nec ullus mediorum defectus moratur.
Quid diffidat , qui Omnipotentem habet
foederatum?

Causam Deus suam non destituet. Si nos
ab orco premimur, illa à nobis impetitur ;
idedò tam prona in nostri defensionem mit-
tit subsidia , modò nos iis uti non negligam-
mus.

Fortis, & mille fraudium artifex hostis est, qui te oppugnat, cave solus cum eo congredi. Si tibi fidis? jam victus es. Si Deum in suppetias voces, omnes ejus artes securus ridebis.

12. Januarij.

Nisi charitati, & humanitati comes est veritas, jam nec charitas, nec Humanitas fuerit, sed fraus, & vanitas. S. Ignat. apud Bart. l. 4. fol. 381.

Hostis apertus minùs nocet, quàm fictus amicus; illum mediocri diligentia facilè quis cavebit, hunc nullâ satis. Qui suavi quadam eloquentiâ cordis tui intima subiit, quàm certa, tam grandia tibi vulnera infligere potest.

Oculata debet esse conversatio, sed magis amicitia. Diu delige, priusquam diligas. Sæpe sub læto gramine serpens latet. Fide, sed cui? vide.

Nemo læpiùs decipitur, quàm qui verbis credit. Sæpe cor felle plenum mellea verba eructat. Scypho nempe aureo venenum propinari potest, ut avidiùs hauriatur. Sic dulci fistulâ volucrem auceps decipit.

Nul-

Nullus Deo sincerior est amicus: Verba
vitæ, & veritatis æternæ habet; Huic soli
te, tua, tutè confides.

13. Januarij.

*Quantò arctius se quis Deo astrinxerit, &
liberaliorem erga summam Majestatem
prestiterit, tantò eum in se liberaliorem
experietur. S. Ignat. Con. p. 3. n. 1.*

Non perit, quod Deo datur; quò libe-
ralius terra vapores ad cœlum mittit;
tantò uberiores inde imbres recipit, quis
bus fœcundetur: imò, si terra bona cente-
simo fructu reddit sementem, quam acce-
pit, nunquid aut sterilior, aut illiberalior
erit creator suâ creaturâ?

Liberalitas hæc quæstuosissima est; quò
plus largiris, tantò plus habes. Sic sanè
perdere, lucrum est. Servare avaritia est
sordidissima.

Accipit Deus modica, reddit plurima,
pro momentaneis æterna, pro perituris
semper duratura, divina pro creatis refun-
dit. Se dat pro te. Hic sanè census omnem
explere cupiditatem potest. Quid adhuc
moramur nos, & nostra, Deo dare?

Illud

Illud attende : parte contentus non est, totum, quod habes, imò quod es, exigit Deus. Da; tua non das; qui dedit omnia, repetit omnia. Cur ex alieno illiberales simus?

14. Januarii.

Ille Religiosi nomen implere se credat, qui integrè non solùm à saculo liber fuerit, sed etiam à se ipso. S. Ignat. vitæ l. 3. §. 38.

O Magnum Religiosi nomen! grandis prærogativa! cui tot privilegia principes, tot præmia Deus præparavit! sed ut nomen hoc impleatur, multa, eaque minimè vulgaria exigit.

Ingens Religiosorum est copia, si numerentur, fortè non ita grandis, si ponderentur. Si testimonium, & fidem vestis faciat, innumeri, si sola facta, ut decet, vocem inveniant, utinam plures!

Magnum quidem est, & suâ laude dignum; Christi amore res, & spes rigoroso pede conculcasse: verùm nisi se ipsum cum omnibus concupiscentiis suis reliquerit; mundum in Religione quærit.

Quid

Quid juvat Christum sequi, si non detur
consequi ; Qui vult venire post illum, ab-
neget semetipsum. Omni affectu vacuum
te vult Deus, si vel modico teneris, actum
est. Partem in utramque claudicabis, ve-
ste religiosus, mente secularis.

15. Januarii.

*O mi Deus! si te nōssent homines! S. Ignat.
vitæ l. 4. c. 28.*

OMnis homo naturaliter scire deside-
rat ; hinc tanta in multis studiorum
aviditas, ut præ rerum cognitione opes
contempserint, & honores. Sed ô vana
mortalium studia, ut quid diligitis vanita-
tem, & quæritis mendacium ! Sapientia
hujus mundi stultitia est apud Deum, si ea
non ad unius Dei cognitionem dirigatur.

Frustra fatigamur, ætatem terimus,
quantùm discimus, tantùm, & ampliùs
ignoramus ; tenebras, non lucem, adeptu-
ri, donec in Dei cognitione, &, qui inde
sequitur, amore verè, solidèque docti esse
conemur.

Nec ingenti hìc acumine, nec subtili Ma-
gistro, nec grandi opus est Bibliothecâ ;
si-

line verborum strepitu, in humili silentio,
& solitudine cordis, hæc Dei cognitio disci-
tur; abscondit hanc à sapientibus Deus,
ac revelat parvulis.

Quid beatos in cælo facit, nisi Dei co-
gnitio? vide quàm facilè beati esse possi-
mus? disce modum. Beati mundo corde,
quoniam ipsi Deum videbunt.

16. Januarij.

*Vanitatis, & inanis gloria vitium ex igno-
rancia, & cæci sui amore, nascitur. S. Ign.
vitæ l. 4. c. 4.*

Commune mundi malum, ambitio, à
primis parentibus, divinitatem am-
bientibus, ad nos usque traducta! Hæc, si
assentatoris alicus elogiò, velut brachiò
fulciatur, quàm altè, Deum bonum!
assurgit.

Sui æstimatio credula facilè est, non
tantùm quæ sunt, sed &, quæ non sunt,
credit, modò in sui commendationem
dicta sint.

Infelices vanitatis aucupes! dici, & habe-
ri avent, quod non sunt. Amant nempe
decipi, & in erroribus exultant. Quanta
hæc cæcitas! à fumo gloriæ causata.

Pro

Profundiùs te inspice, quis sis? quod ut scias, Deum cogita; tantùm siquidem de- crescet ambitio, quantùm in te creverit Dei cognitio. O Domine, noverim me, & noverim te!

17. Januarij.

Relinquere Deum propter Deum, magnum lucri spiritualis compendium est, nullum dispendium. S. Iguat. apud Bart. l. 4. §. 37.

AD propria commoda, lucra etiam spiritualia, cæcus esse debet verus amor; irretortò hìc oculò amati unius placitum respicit; aliàs nos, non Deum, amaremus; non donaremus, sed commutaremus; mercenarii, non filii.

Solatia etiam spiritualia, si nostra sunt, suspecta sint. Tantò plùs opus aliquod securitatis, quantò minùs propriæ voluntatis habet. Hanc, etiam sanctam, si deseras propter Deum, sanctiorem implebis.

Non sola nos oratio Deo conjungit; nec illud semper optimum, quod maximum. Illud sanctissimum, quod voluntati Dei magis vicinum.

Si pro domo, ex Dei amore, desertâ hìc

B

cen

centuplum, & ibi vitam æternam pollicetur Deus, quidei daturus est, qui Deum deserit propter Deum? Qui plura dat, plura recipiet.

18. Januarij.

Ad quem virtutis gradum piger per multos annos non potest pervenire, eò modico temporis intercapedine diligens mirabiliter volat. S. Ignat. in epist. de perfect.

Una dies ferventium plus facit, quam tepidorum longissima ætas, imò una hora bene acta etiam immortalitati otiosorum præferenda. Frustra vivit, qui bene non vivit.

Desidia in spiritu est mors superstes, vigil sopor; nam vacua est vita, quam non implet cura bene vivendi, Tales, cum dormierint somnum suum, nihil inveniunt in manibus suis.

Sacra res tempus est, tantum vale quantum æternitas: hanc ut beatam obtineat, agendum est, ne sine fructu vita, sine bonorum operum fervore dies, elabatur.

Ab arbore fructus, ab agro segetem expectas, cur fructum tui contemnis? Etsi tu usufructuarius; tu tuimet pretiosum

fundus es, ferax prædium, & qui desideras
à tuis fructus, priùs à teipso exige.

19. Januarij.

*Intolerabilis tum mihi vita foret, si quid in
anima mea humanum, & non omni ex
parte divinum latere, comperirem. S.
Ignat. vitæ l. 4. §. 5.*

B Onum ex integra causa, malum ex
quovis defectu, Felix non eris, nisi aut
omnia contempseris, aut omnia habueris.
Delicata felicitas est: miser es, si aliquid
desit. Nullâ hoc arte faciliùs obtinebis,
quàm Deum solùm amando.

Qui semel gustavit, quid sit DEUS, fa-
cilè fastidit alia omnia, torrente illo volu-
ptatis satur, nauseat super cibo omni le-
vissimo, quod creatum est.

Ceu plumula, vel unâ guttulâ gravis,
assurgere non potest, & licèt impetu in
sublime attollatur, nativô tamen pondere
in terram relabetur; Sic anima, vel modicô
affectu terreno affixa, ad cœlum volare
nequit.

Totus, quantus es, Dei, & à Deo es. Si
non totum reddis Deo, injurius es; Divi-
di non potest amor tuus, totus Deo debis

tus, & si totum des, in multis debitor manes! Quid si partem aliò derivares?

20. Januarij.

Non tantum Dei habenda est ratio, sed etiam hominum, propter Deum. S. Ignat. vitæ l. 3. n. 27.

Qui sic amavit hominem Deus, ut se pro ejus amore immolaret, sic vult se amari ab homine, ut homo non negligatur. Nihil amori divino detrahit, qui proximum, propter Deum, diligit.

Nemo tam vilis est, qui non, quod amari & æstimari possit, habeat, & si hæc deficerent, quia res Dei, pretium sanguinis Christi, & imago divinitatis est, amor ei sine scelere negari non potest.

Si tuos, & nullius præterea, manes attendas, erit sanè, ut omnes te meliores credas, & uberem odii tui; & amoris proximi causam, nanciscaris.

Non huminum malitia facit, ut minus proximum amemus: nostra passio & antipathia est. Hanc variò colore vestimus, quia nostra nos dedecora manifestare poterit.

21. Januarij.

Si fieri posset, ut amans Deum absque sua culpa damnaretur, facilius pœnas omnes inferni toleraret, quàm blasphemias, quibus damnati Deum execrantur, audiret. S. Ignat. apud Bart. l. 2. §. 27.

Pœna sensûs mala est, utpote quam decernit Deus, imò bona: quia peccati pœna, divinæ justitiæ instrumentum est: blasphemiam autem non potest non odisse Deus, & qui Dei amator est, homo.

Amato injuriam irrogari, vulnus amanti tantò est magis intolerabile, quantò vehementiùs amat; cùm nec illam tueri possit, nec vindicare, bis infelix: & in se patitur, & in amato.

Qui se, ut debet, odit, illi pati durum non est: dum enim plectitur inimicus, quî hostis ægre ferat? aut eum affligi, quem amat, est pati sine remedio.

Innocentem pati videre, difficilè est, difficiliùs benefactorem, & quid esset, nisi difficillimùm, audite Deum, id est, omne bonum, bonum infinitum & immensum pati?

22. Januarij.

Ita homo quandoque patitur à diabolo, ut de mentis exiisse potestate videretur; inde fit interdum natura adscribi, morbo nonnunquam, quod tentationi esset adscribendum. S. Ignat. in reg. de discret. spir.

Subtilior dæmon est, quàm ut artes ejus ab obviis nosci possint. Princeps tenebrarum cùm sit, ut securiùs lateat, in abdito cudit technas; altiori hìc opus lumine quàm humanò.

Ut arcem oppugnaturus externa priùs opera demolitur; sic strategus infernalis dum animam quærit, corpus aggreditur. Time cuniculos: nimia securitas maximum hìc periculum est.

Corpus impetit, ut animæ noceat: maligniam simulat, ut bonorum operum interruptionem impetret. Ita solers in damnum nostra, ut, si maxima nequeat, aliqua tamen inferre gaudeat. O si nos in lucra spiritaliùs tam avidi viveremus!

Permittit animæ hosti hanc potestatem Deus, vel ut humilitati nostræ consulat, vel ut suum in nos dominium exerceat; interdum dæmon tyrannum agit; Deus manet Pater.

23. Januarij.

Plus plerumque latet periculi in minimis peccatis contemnendis, quàm in maximis. S. Ignat. apud Ribaden. l. 5. c. 7.

Nihil parvum est, seu bona, seu mala attendas, cum utraque sint æterna. Semper quippe verum manebit: hoc bene, aut perperam factum fuisse; ita nihil non ad æternitatem facit, felicem, vel infelicem.

Qui vitia temnit, eò, quòd modica sint, quid viatorem tenuis etiam scrupulus morari possit, expertus non est. Tenue filum fat est, ne, quod vellet, nubibus se avis inferat.

Mala grandia facilè patent, & vel ipsa mole sua terrent, ut quæratur malo medicina; minuta latent, & contempta crescunt, donec evadant incurabilia.

Non quid, sed cui agamus? attendendum. Magnus est Deus, nihil est parvum, tanto displicuisse. Nulla est actio tam pusilla bene, vel malè facta, quæ non excedat gravissima Reipublicæ, imò Orbis universi vel condendi, vel evertendi negotia. Vide, quàm magnus error, parva neglexisse.

24. Januarij.

*Nihil diu praeponderat veritati ; oppugnari
quidem potest , expugnari non potest. S.
Ignat. ap. Nolarci.*

Optimus colorum candor est. Fraus &
dolus nulli patrocinator, & nive so-
lis radiis decoctâ sordium acervus , qui
diu latuerat, apparet ; sic à veritate, pulsus
fraudibus, doli deteguntur.

Ut sol nebulis tectus latet quidem , ali-
has tandem decoquit, & puriori luce serene-
rior aspicitur : ita pressa licet aliquam diu
abscondatur veritas, erumpit tandem.

Optima Politica sinceritas est. Alba
mens nunquam erubescit , ubi vice versa
in ruborem cogitur deprehensa falsitas.
Nihil fædius, fraude detectâ.

Versipellis se prius fallit , quàm alios ;
dum enim alteri parat foveam , ipse prior
in eam incidit. Justa pœna Talionis est, ut
iisdem machinis obruatur iniquitas , quas
aliis evertendis destinavit. Qui ambulat
simpliciter, ambulat confidenter.

25. Januarij.

*Diabolus, cum adoriri quempiam, exagita-
reque*

*reque infestius cupit, nocturnum tempus
maximè observat. S. Ignat. in Exercit.*

Illud vigiliam inter & somnum quasi
crepusculum, ut dubiæ lucis, ita dubiæ
voluntatis tempus, opus habet custodiâ,
ibi velut ex insidiis aggreditur hostis è
somno excitatum, ut ex improvise figat
aculeum.

Miser diabolus! aperto Marte congre-
ditur, latebras quærit; ut fur, noctem ob-
servat. Quid ages? solâ contra hunc furem
opus est vigilantia, fugit, si se sciat obser-
vari.

Diei primitias occupat; ut enim dimidi-
um facti, qui bene cœpit, habet; sic à malo,
quod absit, diei principio, ægre melior exi-
tus posset expectari. Prima debentur Pri-
mo.

Quàm sollicitus in nostri ruinam est
dæmon? dies illi non sufficit, noctes addit,
præoccupat vigilias. Væ segni, & in aurem
utramque sine sui cura, sine superûm præ-
sidiis, dormienti !

26. Januarij.

*Abstinere à libus non solum liberale est, &
Christianâ pace dignum, sed & fructuo-
sum. S. Ignat. vitæ l. 4. §. 7.*

SI quam rerum temporalium jacturam virtutis amore feceris, solet eam Dominus abundè compensare. Melior est pugillus in pace, quàm thesauri cum jurgio. Quid juvat augere censum, & imminuere charitatem.

Difficilè est litem movere, nec violare charitatem. Ut aliena ametur iniquitas, non præcipio; solùm dico: nunquam ita odio habendam esse injuriam, ut illum, qui fecit, odisse liceat. Cave, ne indignaturus factis, simul & homini indigneris.

Minima charitatis jactura peior est quavis temporali; hæc enim præterit, illa manet: pro qua vitanda totius etiam mundi amissio toleranda foret.

Punctum est, pro quo tantopere certamus. Si lucra petimus, æterna quæramus. Quid litigamus pro re, cui opinio nostra pretium fingit meliùs, quàm facit.

27. Januarij.

Periculi plenum est, unã omnes viã cogere ad profectum; pejùs alios ex se metiri.
S. Ignat. in vita.

QUot homines, tot sententiæ, tot diversi vultus, tam variæ voces; ita, ut pro-

prodigium sit, unum in his cum alio convenire ; major in anima , rebúsque hanc spectantibus diversitas. Non sinunt se ad unam omnes modelam cogi.

Si suus pedi cuilibet aptatur calceus, nec unum cuique patellæ servit operculum; quí fieri possit, ut unà singuli animarum morbi curentur medicinâ. Hoc non esset sanare, sed perdere.

Ars artium est regimen animarum , ut quæstuosissima omnium, ita longè difficilima. Ut corpus, ita & animam, non cuilibet medico fidas. Quæras optimum.

Dum Spiritus Sanctus animarum Magister venit , in varias se partitus est linguas , & variis linguis loquebantur Apostoli : Omnibus nempe omnia fieri debet, qui audire vult Apostolus.

28. Januarij.

Si quæ à Deo creata sunt bona omnia in una, & in altera lance carcer, catena, probra locarentur ; illa præ istis momentum habere deberent nullum. S. Ignat. apud Ribaden. l. 5. c. 10.

Bona, quæ mundus ita nominat, mala potius sunt , quàm bona, quia sunt

animæ detrimenta , peccatorum illicita,
 perfectionis impedimenta , Divini amoris
 obices. Et hæc tu bona credas? credas opta-
 bilia ?

Et licet mala non essent, bona non fo-
 rent, nec amorem mererentur. Quid enim
 sunt? si originem inspicias? nihilum; si natu-
 ram examinas? fluxa; si durationem atten-
 das? brevia. Et hæc tam stultè deperimus!

Quæ mala mundus judicat, optima sunt:
 à perituris mentem abstrahunt; cogunt ad
 Deum; peccati occasionem adimunt. Cùm
 enim tædet vivere, quî peccare delectet?

Cùm bona fortunæ largitur Deus, do-
 na miserit, an pœnas? jure ambigas, aut cùm
 premit adversis; nullum certius divini
 amoris argumentum.

29. Januarij.

*Perpetua felicitati non fidendum: tûmquæ
 metuendum maximè, cùm ad nutum
 fluunt omnia. S. Ignat. in hist. Soc. l.
 14. n. 9.*

UT mare, dum maximè placidum ridet
 tempestates coquit; & nunquam cer-
 tiùs periclitantur arces, quàm dum paca-
 tis foris omnibus hostis cuniculos agit: ita
 plane

planè periculi plenum est animæ, non timere.

Non sunt tantæ amicæ sortis vires, ut copulet tranquillitatem cum perpetuitate, eò brevior esse solet, quò grandior. Quies hæc lassitudini potiùs, quàm fidei tribuenda; fugiet, a volabit. Vide, quantum ei fidere possis.

Quidquid amitti potest, in censum bonorum referri non meretur. Si quis mutabili fundamento spes suas inædificet, non diu stabunt. Vir fortunæ omnis contemptor, se contentus solo, ad felicitatem Dei accedit proximè, quia uterque sufficit sibi, uterque sine alienis felix.

Quidquid felicitatis habes, intra te est, imò ipse es; nulli tibi thesauri sunt, esto arcæ turgeant auro, omnia bona tecum circumfers, tam felix, tam dives, quàm bonus.

30. Januarii.

Certis in causis silere, quàm loqui prestat: nec vindice opus est stylo, ubi sui ipsius vindex est veritas. S. Ignat. in hist Soc.

l. 15. n. 44.

NUllum certius vindictæ genus est, quàm tacere ad calumniam, nec di-

gnum agnoscere maledicum, ex quo vincta
dicta sumatur. Verbum fuit, non fulmen,
non est, quod commovearis.

Si hostis arma hebetes, pariter vincis,
ac si eadem fregisses. Utere prudente si-
lento, clypeus erit, rejiciet ictum, ne vul-
neret. Tutius est clypeo, quàm gladio vin-
cere.

Dolebit, quia contemni se credet con-
vitiis, si ad calumnias nihil reposueris.
Tace, ictum, quasi non senseris, dissimula.
Sic æmulus expectatione delusus, gravius
sentiet, & dolorem, quem alteri intenta vitæ,
ipse feret, bis miser, in se afflicto, ac in al-
tero non afflicto.

Tum magnum probabis animum, si his
verbis major fuerit, nec ad quoslibet invia-
di motus commoveatur. Ranarum coaxa-
tio lunæ splendori nihil detrahit, nec tibi
oberunt calumniæ, si eas non tam verbis,
quàm factis diluas.

31. Januarij.

*Si quid rogeris, quod noxium credis, illud
cura: ut & quod postuletur neges, &
eum, qui postulat, amicum serves. S. Ige-
nat. apud Nolarci.*

Con-

Concedere, quod nocere potest, nocentissimum inimicitiae genus, non beneficium est. Mater est, quae cultrura subtrahit, ne filius vulneretur; tum amat efficacius, dum negat nocitura. Nescimus, quid petamus. Si quid negandum est, ita fiat, ut benevolentia suppleat rem petitam; sic enim fiet, ut petens plus accipiat, quam rogaverit, reique inferioris carentiam melioris obtentu non sentiat.

Ut munus datum cum malevolentia, pretium amittit; sic negatio cum suavitate repulsam non sentit. Hoc est amaras potiones benevolentiam condire.

Et repulsam, & contumaciam pati duplex vulnus est, quod simul aegre ferri potest. Ut gratiora sunt amantis vulnera, quam fastidiosi oscula; ita benevola negatio morosis praeponderat beneficiis.

I. Februarii.

Ager valentium conatus tuto remittat, aequitate animi, & patientiam compensare contentus, laborans corpusculum non frangat. S. Ignat. ap. Nol.

Ingentia sunt aegrorum desideria, ingenia designant opera, si morbus absit: falsum
limur

limur nempe: zelum putamus, & sensualitas est; enim verò non tam laborare, quàm morbi molestias effugere, cupimus.

Quid Indias designas? lectus tibi arena, & campus est uberrimæ messis. Martyria sitire necesse non est, habes ad manum carnifices morbos, habes in lecto carcerem. Si scias ubi, omnium tibi meritorum campum ægritudo pandit.

Si tuis Deus laboribus egeret, vires in pares non negaret; patientiam petit, non victimam: non corporis sudores, sed animi æquitatem expectat.

Grandia illa, quæ optas, opera plus tuæ voluntatis, Divini beneplaciti minùs habent. Quantò Dei voluntas tuis desideriis sanctior, tantò & morbus ægro præ Apostolatu utilior est.

2. Februarii.

Qui aliis utilis esse cupit, sibi multum prius vacare debet: ardeat prior domi charitate, qui amat alios inflammare. S. Ignat. ibid.

NON efficacius præcipitur pietas, quàm agendo; nulla siquidem melior legum glossa, quàm exempla. Omnes, qui ea viderint, imbuentur, nec ullo egebunt

bunt commentario. Vidisse, dedicisse est.

In arena prius se exerceat miles, qui certum cupit ictum intentare; malè discitur inter pericula, & nimia sui fiducia serò nimis damnatur.

Animæ pericula & plura, & graviora sunt corporeis. Alios salvaturus se ne perdat, præsidis eget validioribus. Inter malos non fieri malum, nec trahere à lue infectis contagionem, artis est nec obviæ, nec vulgaris.

Ordinata, si vera, est charitas; sua prius, quàm aliorum lucra respicit, nec ullum præ se cupit esse sanctiorem; nam, si nemo dat, quod non habet, quî spiritu vacuus hoc alios replebit?

3. Februarii.

Quibus in domibus suda semper, & immota dominatur tranquillitas, ibi multum sit, nisi vitia nidulentur. S. Ignat. apud Bart. l. 3. §. 36.

Nihil infelicius constanti felicitate. Ut terra nullo concisa vomere, aut ligno-
nibus agitata nihil nisi lolia, sic longa prosperitas vitia nutrit. Continua namque prosperitas emollit animum, virtutis studium labefactat.

Plus.

Plures deliciis, quàm adversis, abundantantiâ, quàm fame, blandienti fortunâ, quàm adversâ perierunt. Ærumnis alitur felicitas. Nemo censendus est miser, qui miseriâ suâ contentus vivit.

Quid si prospero, quem constanter experiris, rerum successu hinc merita tua solvat cœlum, ne sit, quod accipias in futuro? Hæc sanè, si ulla, infelicitas est maxima, æternæ felicitatis spe privari.

Si duplex cœlum sperare præsumptuosum est; quis hinc appetat rosis coronari, si spinas in æternitate timere debeat? Hinc ure, hinc seca. Qui nihil patitur, patietur

4. Februarii.

Malè ponitur in precum assiduitate studium, quod in domandis affectibus collocandum erat. S. Ignat. vitæ l. 3. §. 12.

Affectibus vis & vigor tollendus est, ne nocere possint. Ut non satis est rondere senticeta, nisi eradicentur; inobservata germinabunt: ita vitia, nisi validi virtutis manu stirpitis evellantur, semper creabunt periculum.

Nec partem secare cupiditatis est satis omninò extinguenda. Ut fera vulnerat

ferocior fit, sic interdum mutila cupiditas violentiùs trahit. Ignis si modicò solùm rore impetatur, vehementiores in flammâ assurgit. Bonum ex integra causa.

Nec unò domitò affectu pacem meditare, vivunt alii, qui te malè perdant. Quid interest unum, alterùmve cecidisse, cum plures supersint! Unus sat est miseræ. Nihil securitatis est pauciores inter hostes versari. Unus sufficit, ut vincaris.

Orare, ut longè faciliùs est, quàm se impugnare; ita hoc præ illo laudabiliùs. Quanquam nemo vir erit magnæ orationis, nisi paris fuerit mortificationis.

5. Februarii.

Abfit, vel nocte una sub eodem tecto cùm illo commorari, cujus animam gravi peccato noxiam noveris. S. Ignat. vitæ l. 4. n. 35.

QUò momentò anima peccato consentit, elongatur à Deo, majùsque Deum inter, & peccatorem, quàm cælum, & terram intercedit intervallum. Quem ita odit, ita fugit Deus, quàm tu amare & cum eo agere possis?

Quan-

Quantò vehementior Dei amor peccator
occupat, tantò acerbior odisse debet eju
inhonoratorem, imò parricidam. Amicus
Dei, hujus inimicorum amicus esse non
potest. Qui peccatorem non odit, Deum
non amat.

Trahuntur ex conversatione mores, &
mali etiam nolentibus vitia sua affricant.

Longè proniùs est, ut à malo bonus
quàm à bono malus sua in consilia, & mo
res inducatur.

Ut cum pesti afflato nemo prudens ha
bitaverit, sic amicitia, & mora omnis dil
solvenda est cum eo, qui per peccatum fe
ctus est Deo, Angelis, bonisque omnibus
abominatio.

6. Februarii.

*Curas in mensem, vel annum imminentes
mittis? heu me! unde tibi tam diuturna
vita fiducia? S. Ignat. vitæ l. 4. §. 30.*

Quotidiana sunt humanæ caducita
tis testimonia, & super tam fragill
fundamento improvidi nescio quas ma
chinas machinamur! nemo sibi tutò cra
stinum polliceri cùm possit, ita vivendum
tanquam hodie morituris.

Nihil in salutis negotio differendum; avolat vita, cum qua clausa est janua merendi: vela contrahe, hodie vive: crastina quid ferat dies, incertus, nunc salutem tuam operare.

Quæ citò fiunt, duplicem laudem habent, & gesti operis, & celeritatis; utramque amittunt dilata. Nullâ in re magni nomen obtinebit, nisi cum Alexandro statuat: nihil differre in crastinum, quod hodie dari possit executioni.

Nec flos magis caducus, nec vitrum fragilius est, quàm sit spes longioris vitæ: illum flatus decutit, istud ictus comminuit, sed hanc mille die uno casus adire mere possunt.

7. Februarii.

Cum quis impugnatur, semper habeat, a quo sustentetur. S. Ignat. ap. Ribad. l. s. c. 10.

Prima belligerantium cura est, habere fœderatos. Væ soli! cum ceciderit, non habet sublevantem; tuo consilio, aut viribus fidere, certum audaciæ argumentum, sed & ruinæ initium est, quod tot tristes casus ostendunt.

Quò validior, & astutior hostis, cum quo

quo congregandum, tantò decet suis viribus minùs fidere; accersendæ sunt superpetiæ. Hostis noster dæmon est, & fortissimus, quis solus cum solo congregi præsumat?

Candor ille animi se, & sua dejectione alienæ submittentis novum è Cælo robur accersit, quo munitus præsidio vafri hostis fraudes non timebit.

Odit lucem Princeps tenebrarum; fugit, dum sua propalari videt consilia: & cuniculi, sic omnes ejus technæ vim amittunt, si pateant.

8. Februarii.

Si vis scire, quid à te velit Deus, omnium primùm affectu & in alterutram partem propensione exuas, necesse est. S. Ignatius in Exercit. hebdom. 2.

In sibilo auræ tenuis loqui Deus consuevit, non auditur in tumultibus, ubi pugnat passio, aut partem in unam impellit natura, non percipitur locutio Dei.

Invitat Deus animam ad solitudinem, dum ei vult ad cor loqui. Solitudo hæc nec loci, nec corporis, sed affectûs est. Tum auditur vox dilecti, ubi solus cum solo conversatur.

Qui deliberat, Deum solum attendat ;
huic consilia sua inædificet, reliqua omnia
caduca sunt : delectant , sed ad tempus ;
profunt, sed non perpetuò.

Omnis electio cauta esse debet, illa verò
cautissima, ex qua pendet æternitas. Nec
affectus hinc, nec sanguis & caro , nec sensus
locum habere debet. Opus est superno
lumine, & prona in te voluntate.

9. Februarii.

*Nunquam agas vel loquaris, nisi prius, an
id placeat Deo, prosit tibi, edificationique
futurum sit proximo, cogitaveris. S.
Ignat. ap. Lyr.*

UT humanæ, ita & divinæ prudentiæ
amuffis lingua est. Hac, qui ritè uti
novit, næ ille in utrâque magister sit.
Nulla hâc artium difficilior. Qui in lin-
gua non offendit, hic perfectus est vir.

Ars nulla sine regula discitur : illa pro
arte bene loquendi securissima ; si ter versum
bum revocetur ad limam , priusquam ses-
mel erumpat ad linguam ; scilicet ne Deo,
ne sibi, ne proximo noceat. Hæc si in usu
esset omnibus, multò minùs , sed meliùs
loqueremur.

Mi,

Mira res! tacere facilius est, quam loqui.
Rarò tacuisse nocet, nocet frequentissime
esse locutum. Et tamen paucissimi, qui
tacere sciunt: nempe natura semper incli-
nat ad pejus.

Prævidere quid tibi, quid proximo, qui
honori divino expediat, hominem distri-
guit à bruto: ideo nobis mens & ratio in-
dita, ut hæc morum & linguæ magistra
faciem præferat, ne abeamus in devia,

10. Februarii.

*Grandia in Dei obsequio præstare qui de-
derat, ante omnia caveat; ne nimium
sapiat. S. Ignat. in vitæ l. 4. §. 22.*

A Nimi demissio, ut proprii, sic & alii
ni in virtute profectus fundamen-
tum est, sine quo quicquid ædificatur, ru-
næ præparatur.

Altissima rerum omnium virtus odit
ta: libentiùs amplectitur medium, am-
modum. Deus altissimus quidem est, &
eum tamen, nisi per humilia non perva-
tur.

Nec enim bonum in magno, sed in bo-
no magnum collocandum. Æstimat illu-
plus Deus, qui se minùs; illum favore su-

replet, quem sui æstimatione plùs exinanitum reperit.

Cum humilibus ut sermocinatio, ita cooperatio ejus. Depressione nostri exaltatur Deus, qui gloriam suam alteri non dat, in hoc glorificatur maximè, si nos ejus amore maximè deprimamur.

II. Februarii.

Prudentia non parentis esse debet, sed imperantis. S. Ignat.

Nulla major est prudentia, quàm quæ extra erroris periculum hominem constituit, ultra hanc nec facultas humana ire, nec desideria possunt assurgere, quam sine difficultate discit, qui obedit.

Nulla scientia tantam habet infallibilitatem, quantam præstat obedientia: principiis primis priùs & clariùs est: obediendum esse.

Humanæ rationes postponendæ sunt divinis. Si locus illis detur, & via semel excusationi Pandatur, vis omnis & vigor obedientiæ interibit.

Prudentia carnis est, quæ cuniculos agit obedientiæ subvertendæ, mille supeditat illa rationes, ut vel unum à commodis suis alienum opus subterfugiat.

12. Februarii.

In domo ritè ordinatâ senes juventutem, juvenes vivere debent senectutem, ut ex illis juvenum alacritas, ex his senum maturitas exigatur. S. Ignat. vitæ l. 1.

§. 136

Senex ut venerationem jure poscit à juvene, sic huic multùm debet: vitæ nempe probioris exempla; ut quem præcedit annis, non sequatur pietate. Senectus est norma gregis, speculum morum.

Graviùs peccat senex, quàm juvenis; hujus culpam vel ignorantia excusat, vel naturæ ardor imminuit. Senem accusant omnia; ætas, experientia, mortis propinquitas, exempli ratio.

Vix unquam soli peccant senes, trahunt in sequelam juvenes; quis etenim culpam possit in juvene, quod toleratur in senem. Quot in communitate senes, tot morum sunt magistri; vox, facta; præcepta, sunt exempla.

Multùm à sene discit juvenis, si mercerium solidare, id est, motus frangere, concitercere imperus, & levitatem maturitatis didicerit temperare.

13. Februarii.

*Plus exquisita Prudentia cum mediocri
sanctitate, quam cum minori prudentia
major sanctitas. S. Ignat. vitæ l. 5. c. 10.*

TAntò minùs ignorandum, quantò
amplius est, quod curandum assum-
plisti: meliùs regit sagacitas, quàm pote-
stas, plùsque industria efficit, quàm vires
potuissent; ut bene imperes aliis, ratio im-
peret tibi.

Malè tamen prudentia dicitur, quæ a-
stutia est, hæc corrumpit, non promovet
imperium; fraudes detectæ contemptum
referunt, quæ subjectionem venabantur.

Infirmum regiminis fulcrum est simu-
latio, mima prudentiæ; quem de sincerita-
te suspectum habet subditus, paribus oc-
currere armis avert, tutaque omnia suspe-
ctâ credit. Dissimulandum sæpe, simulans
dum nunquam.

Nemo prudens, nisi bonus; sola illa
audem habet prudentia, quæ ad æternæ
sapientiæ leges disponit omnia. Humanæ
prudentiæ consilia sunt caduca. Quis tutò
imitatur arundini?

14. Februarii.

*Vinea Domini operarii altero tantum pedem
terra insistere, altero ad iter urgendum
sublevato esse debent. S. Ignat. in Epist.
Gosw. Nikl.*

Differre nolentis est. Morosus obedien-
tiam parum distat à cōtumaci: contra
ut qui citò dat, bis dat; ita qui citò pare-
t duplici se obedientiæ præmio dignum facit.

Quid non mora sæpius obfuit? frequen-
ter salus à momento pendet. Ubi dantur
sunt exigua, mora fortè veniam mere-
posset, sed ubi anima, ubi æternitas per-
iculum subit, nullâ satis pœnâ expiatur.

Parendi promptitudo excoctæ virtutis
characteristica est: cor enim omni affectu
vacuum, solumque Dei nutui intentum,
est, virum secundum cor Dei signat.

Nescit tarda molimina Spiritûs sancti
gratia: nulla certior aut celerior ad virtutem
obtinendam semita, quàm ut cum pa-
rentis nutu parentis certet promptitudo.

15. Februarii.

*Possidenti Deum, etiamsi nihil habeat, nihil
deest. S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 35.*

Lucrum planè mirabile, compēdiosissi-
ma ditescendi via, non multùm appe-
tere. Unum si quærimus, omnia posside-
mus. Compendium singulare ! sed quod
non invenimus, nisi alia omnia perdamus.

Facilè est, divitem fieri, ipsi nobis pau-
pertatem imponimus, dum nostræ nobis
imponunt cupiditates; has si excutiamus
facilè paupertatem sustinebimus. Quàm
diu toleramus cupiditates, tam diu sumus
nobis intolerabiles.

Beata commutatio ; modicum, imò ni-
hilum dare, & infinitum accipere. Si au-
rum habeo, quid habeo, & quamdiu ? si
Deum possideo, quid non habeo, & hoc
quam diu ?

Insanus sit, qui guttam sitit ex lacuna,
cui mare immensum præstò est purissimæ
voluptatis. Cui difficilè accidat, si liquas
præ manna nauseare ?

16. Februarii.

Etiamsi nullo superaddito laus Deo par foret, ad majorem tamen Christi imitationem eligenda potius eum eo foret paupertas, contemptus, & insipientia titulus, quam opes, honores, & doctrina existimatio. S. Ignat. vitæ l. 3. c. 3. **Uc**

UT magnus discendi stimulus est, nobilitas magistri, sic in hujus verba jurare ingenui officium est discipuli. Cujus tu doctrinam audis? mundi, an Christi?

Ut docti simus, doctissimorum sententiis adhæremus, ac oppositas mordicè refellimus. Cur minùs apud nos ponderetur Christus, quàm in naturalibus Aristoteles, Aquinas in Theologicis inveniat?

Quid profuit Epuloni affluentia? Herodi arrogantia? profuit autem plurimùm Lazaro paupertas, demissio publicani. Exitus acta probat.

Similitudo morum mater est amorum. hos à Christo peculiare non merebitur nisi ejus se moribus, & consiliis quàm proxime conformare studuerit. Amorem enim vel pares invenit, vel facit.

17. Februarii.

Quidquid in secreto loqueris, ita profer, ac si toti hominum communitati loquereris.
S. Ignat. apud Nolarci.

Infida hominum fides est, promittit non servat fidem, quantamcumque secreti custodiam juret, incuria prodet, tantoque faciliùs, quantò severiùs adstrinxeris ad silentium.

Vis tua manere in abdito? prior serva :
nec exemplo doceas, quid alter facturus
sit. Frustrà verbis legem imponis silentii,
si exemplo veniam præbes manifestandi :
ut tu, ita & alter suum habet amicum, cui
fidere aliquid possit.

Minima præ reliquis fides fœminis &
pueris habenda : curiosum, & garrulum
utrumque hoc est animal. Ubi minùs pru-
dentia, plùs ibi garrulitatis est.

Secreti tenacem esse, non modò pru-
dentia, sæpe etiam conscientia est. Nul-
lum majus depositum quàm arcanum,
quod, si custoditum vis, prior ipse ne
propala.

18. Februarii.

*Qui Religiosi Ordinis homines ad procura-
tionem divini obsequii adhibent cum de-
trimento eorum regula, arborem de-
struunt, ut fructum inde carpant. S.
Ignat. apud Bart. l. 3. §. 46.*

ITa se impendere aliorum saluti debet
Asceta, ut suæ nihil officiat. Sic nam-
que Medicus sibi priùs consulit, ne con-
tagionem curaturus in aliis, ipse trahat.

Qui suâ spontè, qui celerius, quàm fe-
rat ætas, qui præter officium se proximo
curando ingerit, plùs plerumque damni
quàm fructûs colligit, se perdit, & alium
non lucratur.

Regula, est Religiosi anima, quantum
ab illa recedit, tantum perdit spiritûs; sic
que accidit, ut vivum cadaver alia omni
& aliter agat, quàm deberet, sibi noxi
suis gravis, aliis inutilis.

In illis, quæ tuæ vocationis sunt, de-
aderit benedictio, hanc in aliis non spera
Si alia à te fieri voluisset, huc non voca-
set. Recedere ab instituto, est accedere ad
errorem omnium gravissimum.

19. Februarii.

*Quisquis amat felicem rei à se agenda se-
nem imponere, se ipsum negotio, non ne-
gotium sibi accommodet, est necesse. S.*

Ignat. apud Ribaden. l. 5. c. 11.

Qui cuncta suo conformari arbitrio
contendunt, & arrogantia multum
ostendunt, & ignorantia: illâ sibi, hâc
aliis nocent; nam & secundo rerum agen-
darum successu destituuntur, & turpi se
ipso labe prostituunt.

Prud

Prudens Medicus prius arteriam tenet, naturam attendit, deinde de medicina præscribenda sollicitus, quæ cum prodest uni, officit alteri, etiam pari morbo laboranti. Nec minor in animæ cura desideratur discretio.

Omnibus omnia fieri debuit Apostolus, qui Doctor gentium audire voluit. Ut crepidam pedi, non pedem illi accommodat artifex, ita se hominibus aperet magister.

Media, non quàm pretiosa, quàmque sibi in amoribus, sed quàm apta fini, attendendum: secus onerabunt amplius, quàm juvabunt.

20. Februarii.

Experimento didici, ultra modum longis contemplationibus addictos, plus patere demonum prestigis, ac reddi intractabiles. S. Ignat. apud Bart.

Infallibile erroris argumentum est, suo ductu regi velle. Nemo sanctus simul & intractabilis, quia nemo intractabilis est humilis. Cum tamen non contemplatio, sed humilitas certus virtutis index sit.

Contemplatio, quæ te facit in sensu tuo abundare, tibi placet, non Deo; parùm

proficua, nisi ad arrogantiam; otio vici-
nior, quàm negotio.

Complacencia illa ex contemplationis
sublimitate orta, satis ostendit, cujus ma-
gisterio doceatur, ejus nempe, qui parent
est superbiæ.

Seraphinum se mentitur vaser diabo-
lus, sublimes ingerit affectus, sanctissimi
proponit mysteria, & ad altissima invitat,
sed ut lapsu graviore ruas, eorùmque nu-
merum augeas, qui priùsquàm ambulare
nòssent, volare conati, turpiter ceciderunt.
Tutiùs in humili.

21. Februarii.

*Valentior nunquam contra nos evadit hostis
tartareus, quàm, cum secreto ac clancu-
lùm operatur. S. Ignat. in exerc.*

Quid magis pronum, quàm in tenebris
errare? Qui sibi in rebus animæ fa-
cem præfert, ignem sequitur fatuum, & rita-
dum maximè egeret lumine, hoc se desti-
tutum, ac in præcipiti positum videbit.

Non est præsidium ita validum, quod
cuniculis everti non possit, nec unquam
plus habet periculi, quam dum sui securum
pericula non timet; momento nàmque

corruit, & tristi ruinâ docet, quam timen-
dus fit hostis, qui latet.

Quem vel sui præfidentia, vel ab aliis,
à quibus juvari posset, animi aversione in-
flamavit orcus, jam tenet ita constris-
ctum, ut ægrè sit ruinam evasurus.

Pacem simulat hostis, ut tutiùs feriat;
nullæ quippe insidiæ periculosiores sunt,
quàm quæ plus obtendunt securitatis.

22. Februarii,

*Vel unicum impedivisse peccatum, pro om-
nibus totius etiam vita laboribus & curis
satis magnum impensa opera pretium est.*

S. Ignat. apud Biderm. l. i. c. 17.

Caligat plurimùm, qui in vili etiam
mendicabulo non videt ingens pre-
tium, nempe ultra corticem ille non aspi-
cit; lacernam cernit, sed latent pretiosissi-
ma, sub rudi concha inæstimabilis margas-
rita, pro quâ emendâ decet omnes sumas
plus postponere.

Qui cogitat, quid Deus, quid creatura
sit, facilè intelliget, quàm illius ab hac of-
fensa sit enormis. Hanc impedire, est infi-
nitum malum impedivisse.

Animæ pretium tanti Christo constitit,

ut eam suo sanguine, hoc est, infinito pretio redemptam voluerit; quanto minor nos eam emimus, licet pro eâ totius vitæ curas expendamus!

Una peccati labes æternis ignibus non satis expiatur; cogita ignem, quid acerbius? æternum cogita, quid longius? huius periculo animam totius vitæ laboribus eruere, est æternitatem momentis brevibus emere.

23. Februarii.

Pete à Deo gratiam, ut multum patientiam cui hoc tribuit, multum tribuit; hoc uno plurima ejus beneficia continentur. S. Ignat. apud Bart. l. 4.

Quanto magis homo exterior patitur, tanto magis interior viget, illius molestiæ hujus augent merita. Rerum temporalium jactura lucrum facit æternum.

Satellitium vitæ patientia est, qui miseriam odit, mundo exeat, quàm diu vivit, ea dulcorare potest, vitare non potest. Velut quoddam numen tutelare miseris, patientia est, non quod tollat, sed quod levet mala.

Ini tecum rationes, & si absque palpaverum fateri velis, quantarum quotidiani

erroribus pœnarum te reum ages? Solven-
da sunt hæc debita, numquid beneficium
est, hîc ea potiùs, quàm purgantibus igni-
bus expiare?

Quanquam estò Angelus, ut impecca-
bilis fores, optandæ tibi cruces forent, si
credas æternæ veritati, leve tribulationis
æternæ gloriæ pondus operaturum.

24. Februarii.

*Debet sana communitas se tueri, & totius
integritatem maturâ partium corruptas
rum amputatione conservare, priusquam
ex iis vitium trahat, quod sanum est.*
S. Ignat. vitæ l. 3. n. 20.

M Ira res! nemo solus vult esse malus.
Pars in affecto corpore, quidquid
ubique est vitiosi humoris ad se trahit: sic
quasi aucto fœdere in corporis totius
perniciem crescit.

Contagio pestis est communitatum. In
ea dissimulanda benignum esse, crudelita-
tis est maximæ. Amputandum est mem-
brum putridum, ne vicinum afficiat, sic
que sensim sine sensu cor pervadat, & to-
tum corpus periculo exponat.

Etiam nolenti sequiora nocent exem-

pla; nihil metuentes tenui halitu pestem
bibimus, non evitaturi malum, nisi separa-
tione longissimâ.

Et cœlum malis Angelis, & Collegium
Apostolicum Pseudo-Apostolo se libera-
vit, nec illis est dedecori, quòd indignos
loco moverint. Malo perditio, duplex ac-
crescit bonum, semel ex imminutione ma-
li, dein ex substitutione boni: Mathias Ju-
dæ lapsus abundè compensat.

25. Februarij.

*Pluris facienda est propria voluntatis ab-
negatio, quàm mortuorum suscitatio. S.
Ignat. ap. Nol.*

Mortuorum ad vitam revocatio nec
meriti prærogativam, nec virtutis
characterem, significat. Gratia est gratis
data, bonis & malis, Domino communi-
cante, communis.

Quid prodest suscitâsse mortuos, si do-
mestica vivant vitia, si pravi affectus vige-
ant; quibus mori, vita debet esse veri obe-
dientis & virtutis characteristica.

Deo in Superiore subjici est optima vi-
tiis extirpandis medela. Si tu obedis Deo,
obediet tibi caro; tu majori, tibi minor ob-

tem.

temperabit. Si tu contempseris obedire Deo, nunquam efficies, ut passio tua obtemperet rationi.

Te præstat cadaver fieri, quàm cadaveri vitam reddere; cadaver ad locum, situm, & vestitum omnem indifferens, insigni obedientibus documento, nihil optat, nihil refugit.

26. Februarij.

Si à Deo expetenda sunt signa, & plura & clariora expetenda sunt de solis præceptis servandis, quàm de servandis consiliis. S. Ignat. apud Guartem. c. 22.

A Nimalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritûs; Consilia Christi, si audit, non penetrat; onus videt, unctio non attendit. Corticem nempe aspicias, non medullam, quò hebetudo oculorum non penetrat, ideo pauci consiliis moventur.

Magni erga hominem amoris indicium in Deo est, quos suis dignatur consiliis. Quantò est filiorum præ servis conditio nobilior, tantò major optimi Numinis dignatio erga eos est, quos in sortem filiorum invitat.

Sem.

Semper facta propositis minora sunt,
Si soli præceptorum jugo te submittas, in
proximo est, ut tentatione victus, etiam
hoc excutias.

Optima, dum licet, eligere nemo pru-
dens dubitaverit; tutiora præponimus in
securis, & cur minor animæ, ac inferior
cura salutis, habeatur?

27. Februarii.

*Difficilior ad virtutem genius, si seipsum
fortiter expugnet, duplò meritis auctior
evadet præ illis, quibus lenè ac lentum
ingenium nihil facessit negotii. S. Ignatius
ap. Bart. l. 4. §. 12.*

Malè judicat, qui ex morum placidi-
tate de virtute fert sententiam, non
qui se gerat in externis, verùm qui se inte-
riùs vincat, inspiciendum, ut vera virtutis
decempeda statuatur.

Magnum naturæ beneficium est, velle
conari, cui si labor accedat, id brevi in se-
quetur, ut, quod negavit natura conatus
efficiat.

Nec ita obstinatus est ullus genius,
quem conatus non emolliat. Proxena
naturæ, consuetudo est, ita seu celare, seu

forma

formare novit indolem, ut agnos è leonibus fecerit, Aude aliquid.

Si consuetudo altera natura est, beatus es, quia pro gustu tuo naturam potes eligere. Muta mores, & naturam commutasti, ex naturali in artificialem. Facillimum est passionum remedium, nova consuetudo.

28. Februarii.

Quisquis inter homines agere, versarique tutus desiderat, summi planè momenti id esse ducat, ut æquus sit omnibus, obnoxius nemini. S. Ignat. ap. Orland. l. s. n. 24.

PArtiales affectus periculosi sunt: à naturâ, non virtute nascuntur, à passione, non ratione nutriuntur: se, non Deum attendunt, quem si respicerent, quàm sit pater omnibus æquus, viderent.

Punctum circuli decet imitari: ex eo pares in omnem partem ducuntur lineæ, hæ quantùm in unam plùs partem inclinarent, tantùm recederent ab alterâ. In medio virtus.

Ut sol eodem omnes vultu aspicit, futurus his injurius, si solus aliis luceret; ita sine

sine plurium injuria uni addicī non potest affectus. Omnibus esto amicus, nulli familiaris.

Ut charitas, non carnalitas audiat affectus, debet exeri propter Deum, vel quod hujus imago, vel quod sanguinis ejus proprium sit, quæ cum omnibus æquè congruant, par in omnes affectus motiva referunt.

29. Februarij.

Si te Deus faciat multa pati, signum habet quod te velit facere magnum Sanctum
S. Ignat. apud Bart. l. 4.

Patientia cœli clavis est, adversa nos ad Deum compellunt, à quo abstrahuntur prospera. Plures salvarentur, si plures plura paterentur. Ut vites, sic & virtutes non nisi putatæ fructificant.

Si quæ in Angelos cadere posset invidiam ista foret, quod homo pro Deo pati possit Angelus non possit. Gloria non voluptas sed ad veritatem, stat venalis.

Hæc est virtutis regula: mala pati, bonum facere; utrumque juvat patientia, cum quod malum non est, sine qua bonum non est.

Ut Medicus ægro jam desperato inducitur

get; quem fecit, urit, disponit ad sanitatem; ita æternus pater filium, quem amat, castigat, cui parcit, non curat. Absit à me, Domine, prosperitas, absit indulgentia!

I. Martij.

Qui se, suasque rationes Dei obsequio postponit, huic Deus multò consulit melius, quàm potuisset ipse consulere sibi, si Dei obsequium suis rationibus postponere voluisset. S. Ignat. ap. Barr.

Cui prima est de Deo cura, omnia illi fluent secunda; cum enim ea, quæ Dei sunt, curamus, ille curat nostra, eaque longè feliciùs, quàm ipsi non solùm præstare, sed & optare potuissemus.

Desideria propria suspecta nobis esse debent; cum quid nobis expediat, ipsi nesciamus. Periculosa est nostra electio, id solùm est reliquum consilii, ut Deum amemus, & illum sinamus de nobis agere, quod illi visum fuerit.

Conatus nostri sæpe sunt detrimenta nostra, quæque appetebamus vehementiùs, quoties experti sumus, maximè nocuisse! Quæramus Regnum Dei, cætera adjicientur nobis.

Cum

Cùm quis sui videtur oblitus, tunc
Deus ejus maximè recordatur. Et quidem
ejus est Providentia, ut cura illi sit de om-
nibus, tenerior tamen, & paterna de illis
qui sui minorem habent. Jacta spem tuam
in Dominum.

2. Martii.

*Longè ad infima ei est descendendum
quisquis eniti ad sublimia velit. S. Ignatius
apud Ribaden. l. 5. c. 3.*

AD favores divinos alia non reperitur
semita, quàm per demissionem.
Hâc ivère, quotquot ad virtutis apices
sunt eluctati.

Altiores obices, quos ob arduitate
transilire non vales, profundè inclinatus
poteris superare. Ventus excelsas cedros
frangit, parcit myricis, quæ se ad omnem
ejus nutum submittere noverunt. Periculosa
sublimitas!

Si recumbas invitatus in novissimo loco,
sperare poteris te auditurum: amice, ascende
superiùs: Sic aquæ sublimiùs ascendent,
dum priùs profundiùs descenderunt.

Humilitate velle honores mercari, duplex
arrogantia est; mereri altiora laudem
habere.

habet, non quærere; laudabilia agere, non laudem affectare, labor est, qui suum ab æquo Judice præmium expectare potest. O quàm parum sæpe humilitatis in humilitate! Aliud est esse, aliud videri humilem.

3. Martii.

Si vel ex gradûs, in quo stat, autoritate, vel ex officii, quod gerit, debito mundum reformare quis vellet, is à se incipiat est necesse. S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 36.

Quantò altiore te loco fors constituit, tantò majorem imposuit obligationem rectè agendi. Tibi velamen vitii nullum est. Pater omnibus, sed & omnibus officit, magis exemplo, quàm culpâ noxius.

Frustra est doctrina, quam facta non confirmant, levissima erit, ad nullius animum penetrabit, nisi ei pondus accedat ab exemplo. Oleum, & operam perdit, qui docet bona, cùm agat mala.

Ut optima etiam instrumenta nullum eximium artis opus per se dabunt, nisi artifex, qui eis utitur, eximius fuerit; sic planè consilia etiam saluberrima vim amittunt, nisi, qui ea sugesserit, etiam usu approbaverit.

De-

Deformis est mundus, reformationis
quis dubitat? indigus est, sed primam in
quisque curam acuat, ubi non deerit labo-
ri materia: qui sibi nequam, cui bonus?

4. Martij.

*Si quando calumnias ab improbis, vel igno-
ris in te congeri observaveris, Deum ora-
ut avertat, ne quando mala de te dica-
tur, & vera dicantur. S. Ignat. ap. Bart.*

TOta felicitas intra nos est, & hæc est
beatitudo; miserrimi quippe essemus
si probitas alieno pendere deberet ab arbi-
trio. Talis & tantus es, quantus intra te,
Deo teste, es.

Si, nescio, quam tumidâ panegyri te in-
ter Sanctos fama collocet, malum non
tollet, si malus es; ita vicissim, si tua te non
arguat conscientia, satyras tutus ride, nihil
de bono tollent.

Id solùm interest, nocens, an innocens
vituperia patiaris? nulla nobis nocebit ad-
versitas, si nulla dominetur iniquitas. Non
est, quod metuat innocentia.

Mens conscia recti securior mendaciâ
famæ, quàm fluctus rupes excipit: tu
multuetur hic, illa non commovebitur.

Con-

Confunde famam, aliter, ac illa vulgar,
age.

5. Martij.

Prudentia tua statuendum relinquo, praestétne terrenis omnibus nunc illud opponere: Quid prodest homini? an verò postea brevi frustra ejulare: Quid profuit? S. Ignat. vitæ l. 2. v. 2.

A Mantur flores, dum vernant, sed
quàm breve tempus est! ubi exarescunt, abjiciuntur. Sic omnia terræ bona, dum sunt, quàm breve hoc momentum! delectant; illicò transeunt, & usu ipso fastidiuntur.

Dum opibus aut deliciis frueris, te crede somniare, discusso somno, nihil inventurus in manu, & quid hoc somnium? & quamdiu prodest?

Omnis gradus felicitatis, ad quem aspirare potes, fugacia secum trahit gaudia; splendidè levaris cum pyrobolo, sed momentum expecta, nihil supererit, nisi fumus, & hunc captare, quid prodest?

Nihil prodesse crede, nisi, quod æternum prodest, quod ad beatam æternitatem comparandam conducit; obest autem
tem

rem gravissimè, quod huic impedimentum
ponit.

6. Martij.

*Qui mundum contempfit, statua similem
oportet, qua nec lacernâ indui recusat,
nec purpurâ, quâ prius ornabatur, detur
Etat spoliari. S. Ignat. ap. Lancic.*

Locupletibus feliciorum esse præstat
quàm locupletem, nec id admodum
difficile: si sciamus, nihil desiderare,
sola pauperem faciunt desideria.

Miseros nos facimus superfluarum
rum sollicitudinibus, & tenuioris fortunæ
impatentiâ, quam si ferre vellemus, mi-
riæ omnes evanescerent. Non censu co-
stat felicitas.

Præstat dominum esse fortunæ, quàm
servum. Dominatur; qui novit ejus do-
contemnere. Servit, qui expetit. Morbus
apud multos incurabilis, quibus per afflic-
entium omnium non desunt vota. Scilicet
hydropici sitis nunquam satiatur.

Usus rerum necessitas definiat, non
aviditas. Modicum est, quo egemus, quid
superflua curas extendimus? Beatior est
rus sorte suâ contentus, quàm Cræsus pluri-
ra desiderans.

7. Ma

7. Martij.

*Minus de scientiâ, plus de virtute. S. Ignat.
apud Bart. l. 5. c. 8.*

Non qui multa, sed qui utilia scit, doctorum syllabo est inferendus. Quantum est in rebus inane! scire quod non prodest, proximum est ignorantia.

Nocet scire, quod non prodest, imò sæpe etiam, quod prodest. Scientia etiam inflat, nutrit arrogantiam. Sicut non est inde beatior voluntas, quòd plura cupiverit, ita nec mens est fanior, quòd plurima noverit. Sciendi appetitus prima peccandi occasio fuit.

Infelix homo, qui scit creata omnia, & nec se, nec Deum noscit: beatus autem, qui hæc scit, etiamsi illa nesciat. Ea, quæ supra nos sunt, diligere præstat, quàm intelligere. Affectus plùs instruendus, quàm intellectus.

Discamus non opinioni, sed vitæ; non oblectamento animi, sed utilitati. Discamus vivere, non loqui; operari virtutem non speculari; hoc est, medullam præ cor-
dice diligamus.

D

8. Març

8. Martii.

Univerſum mel, quod colligi poteſt ex floribus huius mundi, tantam non habet dulcedinem, quantam habet Domini ꝛꝛꝛ fel & acetum. S. Ignat. apud Bart.

Felicitatis titulum injuſtè occupant, & oblectamenta mundi, eò magis ab alienum, quò nihil infelicius eſt, quam videri felicem, & non eſſe; niſi tu æternæ perditionis cauſas in felicitate numeres.

Voluptas irritat appetitum, non ſatis non implet animum, ſed inquietat; dulcedinis guttam immenſo amaritudinis mero obruit, & momento blandiari æternam mercatur infelicitatem.

Ut ex amaris herbis mel conficere non videntur apiculæ, ſic amara Chriſti patientiæ memoria dulcedinem propinat, modo ſunt, qui eam velint deguſtare. Hæc ſancti Iſidori huius alchimix virtus eſt.

Amareſcit, quidquid dulce mundus offerat, & dulceſcit, quidquid amarum accipit, dum Chriſti paſſio menti obverſatur.

9. Martii.

Si mihi totius mundi aurum ſuppeteraptum

non adjuvarem vel obulo illum, qui suam culpam se religione indignum reddidit. S.

Ignat. ap. Bart. l. 3. §. 19.

SI perdatur thesaurus, quæ non funduntur lacrymæ? si periclitetur sanitas, quæ non curæ fatigant? & tantum bonum, quantum est beatitudinis æternæ pignus, artha divinæ gratiæ inter levia censeatur?

Deplorata sanitas est, dum æger mala gravissima non sentit; imò credit, optimè secum agi, dum magnis passibus ad mortem properat. Perire, nec sentire, magna Dei pœna est.

Seu favores talibus cœlum mittat, seu dolores, semper timoris materiam præbet; dum favet, bona, quæ gesserunt, compensare, si premat, etiamnum vindicare, credi potest.

Illiberalior in eos plerumque Deus est, qui habendi spe, aut cupiditate se Deo subtraxerunt, digni minùs accipere, qui centum acuplum jurejurando promissum contempserunt. Leviora forent hæc, gravius illud iræ divinæ argumentum. Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò aptus est regno Dei.

10. Martij.

*Id tibi principium esto, ut sermonis quidem
ingressum facile concedas aliis terrenis
sapientibus, exitum verò tibi reserves,
acceptum quaecumque sermonis meta-
lum auro tingere coneris. S. Ignat. apud
Bart. l. 4. §. 36.*

SI cum Doctore gentium Apostolo
spias sancto alios capere dolo, aucupari
ingenio uti debes; eandem hic cum ave,
insidias struit, vocem simulat, ut suavis
alliciat; pari tu communi sermone
hominum benevolentiam aucupare.

Animalis homo non illicò percipit
quæ sunt spiritûs, erigendus est sensim
sensu animus, & à terrenis non per saltum
sed quasi per gradus ad superna evehe-
ndus. Violenta terrent.

Amica hæc sermonis alternatio thal-
mathurga est, prodigia faciet, obstinatum
pectus, quod violenta nequivit oratio
vere, suavior hæc familiaritas in ceram
molliet, formam, ut voles, in omnem
cendum.

Primùm benevolentia obtineri debet
quâ semel habitâ, captivum tenes animum

nec difficilè à terrenis ad æterna spontè se-
cuturum deduces.

II. Martij.

*Propter nostram in spiritualibus rebus acce-
diam consolatione divinâ meritò priva-
mur.* S. Ignat. de discret. spirit.

Sæpe innocenter vapulat dæmon, cui
desolationem spiritûs adscribimus, quæ
fructus est acediæ nostræ, quæ plûs nobis
sæpe, quàm dæmon nocet.

Quomodo sperare Dei liberalitatem
potest, qui ad eò avaro in eum est animo, ut
vel pusillum temporis ei pigeat immolare.
Sic ille nos visitat, ut nos illum colimus.
Echo nempe est, æquâ fervori nostro men-
surâ respondet.

Heu me! quàm noxius animæ nostræ
hostis est acedia! Quot Dei favores im-
pedit! quot merita dissipat! quot consolæ-
tionibus privat! Hæc est malorum omni-
um, quæ in spiritu patimur, scaturigo; Vin-
ce hanc & hostes tuos enervâsti.

Quantò liberaliùs terra vapores in cœ-
lum mittit, tantò fœcundiores inde imbres
recipit. Nostra in cœlum liberalitas ejus
in nos metitur beneficia. Qui plena ma-

nu seminet, huic læta sub falcem messis
niet. Qualem volumus, talem senol
Deus exhibebit.

12. Martii.

*Plus unâ horâ Manresa Deo Magistro
scitur, quàm quidquid ubique Doctore
est, tradere potuissent. S. Ignat. vitæ
§. 14.*

Divinae scientiæ schola suorum pro
ctum non ex discantis ingenio,
ex docentis voluntate metitur. Facile
ibi evadere doctum, ubi ille spiritus ma
ster est, in quo sunt omnes thesauri sapi
tiæ & scientiæ.

Ut lumen raptâ repente nube fulgur
momento abstergit tenebras, & multa
regit: sic divinæ illustrationis radius co
affusus, pulsâ caligine tantum lumen affu
dit, ad quod omnis sapientium turba cæc
riat est necesse.

Frustra nos, & ingenium eviscerant
cum araneis: totâ nocte laborantes ni
capiemus ex hac sanctorum scientiâ, n
nos ille doceat, qui sine verborum strep
ad cor loqui consuevit.

Nec speret profectum, qui nescit secu

habitare. Manresana specus aperit virtutis
 academiam, ubi magister crucifixus, cœ-
 lum, & terra liber, studium est meditatio.
 Hic, qui doctus est, verè sapiens est.

13. Martii.

*Nullum lignum aptius est excitando foco
 amoris Dei, quàm lignum sancta crucis.*

S. Ignat. apud Bart. l. 4.

Mirabilis artifex amor est, qui amati
 memoriâ, velut foco usus adversa
 vel mitigat, vel planè tollit, imò, quod ma-
 ximum ejus magisterium est, in dulcedi-
 nem commutat.

Ama, nec dura ulla senties; illi gemunt
 sub onere, qui nolentes ferunt; hi enim
 succutiunt onus, nec excutiunt. Totum
 pondus impatientia est.

Non vi cum adversa fortuna agendum,
 sed amore; majores huic, quàm fortunæ
 sævienti sunt vires. Ubi amatur, ibi non la-
 boratur. Facilè crucem bajulat, qui baju-
 lat, quod amat. Humerus, & robur patien-
 tiæ amor est.

Amor nostri crucem Christo levem
 fecit, Dei amor Christi crucem nobis
 tolerabilem faciet: Facilis est animi

duris in casibus fortitudo, non machina
non lacerto, imò nec voto eget; In nobis
sunt omnia; robur virtutis amor est.

14. Matrij.

Servitutis, aut quæ mihi ante oculos ponitur, mortis timorem in minimis pono, minus Numinis offendendi timor me coactet. S. Ignat. vitæ l. I. §. 24.

Nihil est sub sole malum, nisi peccatum; quia nihil est, quod non videtur Deo esse, præter peccatum, quod ita odit, ut si amare posset, Deus non esset. Odit illud necessariò, & odit æternùm. Mors, vitæ cula, egestas adeò mala non sunt, ut optabilia sint, tanquam optima; sunt Dei amanti dona, peccati remedia, gratiæ vinæ lucra, & quod caput est rei, divini amoris fomenta.

Quem absolvit conscientia, non est in orbe, quod timeat. Nemo miser esse potest, nisi suo facto: solum infortunium quod nobis accidere potest, nostrum opus est. Nulla in caput nostrum cudi tela aliena officina possunt.

Magnorum nulla non injuriâ atrox est; quid igitur erit, si Regum omnium Dominus

nus offendatur ? nimirum tam atrox hoc facinus est , ut si cœlo, terræ, hominibus, Angelis pernicies immineret , hæc minùs timenda forent, quàm Dei offensa.

15. Martij.

Nulla est tranquillitate ipsâ pejor tempestas, nec ullum adversariorum genus periculosius, quàm adversariis carere. S. Ignat. apud Bart. l. 2. §. 18.

Perpetua tranquillitas, sub larva securitatis , gravissima minatur animæ pericula. Mater est otii, nutrix acediæ, fomentum sensualitatis. Quanta hæc in spiritu damna !

Adversitas nos admonet officii , compellit ad Deum. Dormiunt etiam Apostoli, dum placidum dormit mare ; tempestas eos clamare cogit : Domine salva nos, perimus.

Pati mala non est malum. Pati à malis etiam bonum. Pati propter bonum, adhuc meliùs, pati ob mala , pariter bonum est, quia sic ea expiare bonum est.

In tempestate nascitur margarita , in ignibus excoquitur aurum , inter malleorum ictus corona cuditur, nec aliter, quàm

D 5

adver-

adversis nutritur virtus. Hostis nempe facit fortem , ut tempestas nautam commendat.

16. Martij.

Nibil suavius est , quàm amare Deum, scilicet ita, ut ex amore illius multa patiaris. S. Ignat. vitæ l. 1. n. 33.

Omnis felicitas hominis amor est. Tantus es, & tantum vales , quantum est, quod amas. Provide proinde quem amas? si rem perituram? tibi ruinam præparasti. Si Deum? felicitatis apicem attigisti. Amare, nec pati velle, est otiosi. Cupiditas est, non charitas , hujus enim lydius durus est , qui verum à spurio amore distinguit. Se , non Deum amat, qui hujus amore pati recusat.

Deum amare inter prospera, virtutis nomen non meretur , hoc etiam sensualitas potest. Sed ubi cruces cœlum depluit, amplius Deum , & has propter illum amare, veræ virtutis est experimentum.

Ut collisio è silice flammam elicit , & agitatione flamma crescit : sic fortunæ adversitate verè Deum amantium corda amplius accenduntur. Cur tu friges?

17. Mar.

17. Martij.

Tantò plus sperandum in Deo, quantò res magis videntur desperata: ubi deficiunt humana, ibi præstò sunt auxilia divina.
S. Ignat. vitæ l. 4. n. 2.

Ubi plena opibus turgēt arca, & minorā frugibus sunt horrea, ibi non est spes. Ubi omnia ultra votum suppetunt, ibi non Deo feditur, sed creaturæ.

Maledictus, qui carneo innititur brachio; quis fragili se confidat arundini, cùm columnæ possit immobili spes suas inædificare? Et nomen, & robur spes amittit, dum mediis nitimur, quæ videmus.

Gaudet Deus nos periculis jactari, & ope humanâ destitui patitur: quia spe nostrâ delectatur, sciri que gaudet suo nostra stare auxilio. Differt opem, ut spem exacuat.

Si opes amisisti, si patronis destitueris, tum maximè confide, patronus tibi sufficit unus, sine quo nihil possunt omnes.

18. Martij.

Quem labor tenet aliena salutis occupatum, efficacius eum semper modestia

*humilis, quàm authoritas juverit, vincit
cètque cadendo citiùs, quàm pugnando.*
S. Ignat. vitæ l. 4. f. 384.

QUæ in arcibus, eadem etiam in ani-
mis expugnandis plurimùm facit in-
dustria; ut subigantur illæ, & isti depriman-
tur, oppugnaturus se infra oppugnandi pe-
des abjiciat, absconditus cuniculos agat, si
evertuntur, quæ vi apertæ restitissent.

Paucas in retia sua volucres auceps co-
geret, si fulmineret; terreret minis, non al-
ceret. Suavi canendum est fistulâ, quo
vis non potest, hæc efficiet.

Homo capitur humanitate, nullus ade-
ferus est, qui submissione non provocetur
ad amorem, ubi contrâ odium parit arro-
gantia, & fastus contemptum trahit.

Alia asceticæ, alia politicæ militiæ me-
dia sunt, hæc vim apertam opponendo, illæ
se submittendo viam invenit ad victoriam.

19. Martij.

*Pluris tibi sit cujusvis hominis salus, quàm
thesauri omnes universi mundi.* S. Ignat.
apud Ribaden. l. 5. c. 8.

QUod in nobis pretiosissimum est, fe-
rè minimi habemus. Anima, quæ re-
infinita

infinಿತæ pretio constitit, vilis esse non potest, nisi illis, quibus nihil est se vilius.

Salutem hominis cælo Christus præposuit, ut eam obtineret, divinitatem suam quasi prodegit, certè vitam, & sanguinem dedit. Quam sapientissimus hic institor tanti fecit, cur nos inter ultima curamus?

Falsâ nempe staterâ res metimur. Res nihili, quales sunt opes, eruditio, totius vitæ sudoribus quærimus, pro hominis salute labor omnis gravis nimium, & intolerabilis accidit.

Dei iudicium attende : quanti Deus omnem mundipotentiam facit? quanti nos pilum, & nucem cassam; salutem autem hominis etiamnum sitit. Præter se, hâc nihil habet amabilius, nihil in votis magis.

20. Martii.

Tantum valet res, quantum illam Deus fecit valere. S. Ignat. apud Barto. l. 4.

§. 35.

VEhementer sæpe fallitur, qui secundum colorem de rebus iudicat. Trapezita peritus distinguit adamantem à vitro. Ille remotissimus est ab errore, qui ad divinæ mentis bilanciæ omnia ponderat.

D 7

Si

Si omne, quod splendet, aurum credens tua, heu, quoties decipietur? Nihil est bonum, nisi, quod ducit ad summum bonum.

Deus finis noster est, ad quem tendimus, in quo æternùm quiescemus; via quæ ad illum ducit, bonam crede, ama, elige quæ abducit, estò rosis strata sit, quæ longissimè, fuge.

Aurea clavis parùm facit ad intentum si clausa non reseret, tali præferenda ferrea, cui seræ patent. Rei nempe pretium non color, nec opinio, sed ad intentum aptitudo facit.

Proh! quantùm erramus! omnia electio ni hominis subiecit Deus; Sed ut medi sint ad Deum. Væ! qui his contra Deum utuntur. Tantò res quævis peior, quantum certius abducit à Deo.

21. Martii.

Bonos bene malos malè valere gaudeo: ut integris ad Dei gloriam utantur virtutibus; isti, ut multiplicatis infirmitatibus ad Deam compellantur. S. Ignat. apud Ribad. 2. s. c. 10.

Nescimus quid boni lateat in morbis.
Inter hispidos cortices dulcis latet
medulla, modò noverimus hanc è spinis
eruere dulcedinem, mel è thymo, ex mor-
bo sanitatem elicere. Genus Quoddam sa-
nitatis est, hominem non esse sanum.

Dum languet corpus, vegetatur spiritus.
Multos meliores fecit ægritudo, quos sanis-
tas perdidisset. Ut tenebræ juvant ad splens-
dorem; sic morbi ad vitam meliorem. Des-
feruntur à vitiis, qui ea deserere noluerunt.

Ufus rei rem bonam facit. Dissipiat, mo-
dò proficit; etiam medicina ingrata est pala-
to, sed quia profutura speratur, amatur,
avidè sumitur. Quod potest desiderium
valetudinis corporalis, cur non possit spi-
ritualis?

Es infirmus? gaude: peccare non po-
tes. Lecto affigeris? tempus tibi suppetit,
ut ad cor redeas. Langues? miseriam hu-
manam cogita, cogita præ foribus æter-
nitatem. Quanta hinc bona!

22. Martii.

*Si vel catulum tibi Deus præfecerit, tu non
recusa: libenter illum Ducem vitæque
ma-*

magistrum. Deo authore, sequere. S. Ignat. ap. Nigron. de nec. spir. cap. 5. §. 75.

Sicut enim à vidente regi, cur difficile est baculum sequi, si hunc in nostri regimini Deus, totus oculus regat? nisi minor auctoritas nos Dei quàm pueri apud cæcum auctoritas sit, cui se promptè confidit.

Obedientia magna virtus est, sed tantum non foret, nisi pretiosissimam sui partem iudicium homo per illam Deo immolare imò suum pro divino commutaret.

Et imperantis vilitate obedientiæ accipit scit pretium, tantumque huic additur quantum minor eum commendat auctoritas, cui paretur. Hic enim & intentio prior, & fides esse solidior convincitur.

Illud obtinet obediens, quod soli Deo est singulare: non posse errare. Vicaria divinæ sapientiæ obedientia est, par utriusque infallibilitas.

23. Martii.

Expedi nihil differre in crastinum, quod hodie prestare possis. S. Ignat. apud Balth. tol. l. 4.

Quam Philippo arte magni nomen accrevit, nihil in crastinum differendo

quod hodie agi poterat, ea lex debet esse Christiano, cui nemo crastinum polliceatur.

Non amat tarda molimina Spiritûs Sancti gratia, in iis maximè, quæ laudari non possunt, nisi confecta. Geminat operis pretium, qui executioni addit celeritatem.

Quoties nocuit distulisse! quæ in aliam diem rejecta penitus emanferunt. Turpis vecordia, luenda multis totâ æternitate, nec satis eluenda.

Opus bonum dilatione corrumpitur: differre quippe, ut nolentis, ita nauseantis est. Virtutis exercitio quantum accedit moræ, tantum decedit laudis. Nullum proposita sanctum effecerunt.

24. Martii.

Longè melius est obtinere unicum granum alicujus boni cum securitate, quàm centum cum periculo salutis. S. Ignat. ap. Barr. l. 4. §. 35.

Nemo prudens se perdit, ut alium lucretur; sicut nec medicus infirmatur, ut alium curet. Omnia infra salutem propriam habenda.

Quantò thesaurus est pretiosior, tantò
ma

majori curâ servandus, & quâ dabit homi-
 commutationem pro anima sua? quam quod
 periculo facit obnoxiam, eam non æstimat.

Inter lucra, quæ tam avidè quæris,
 primum computa; dum alios ad pietatem
 animas, te non negliges; nec sinas alii
 tuâ institutione te fieri sanctiores. Cur
 ipsum inter vilia habes?

Pessima diligentia, quæ semper ad alia
 Cura tui omnibus curis est præponenda.
 Dete, à te ratio exigetur. Martha! Martha!
 sollicita es erga plurima! porrò unum
 necessarium; salutem tuam in tuto collige
 care.

25. Martii.

*Incredibilis est solatium; quoties divinis episto-
 lis accumbimus, toties non Christum
 tunc, sed & Matris ejus sanctissimam car-
 ne nos pasci. S. Ignat. ap. Lyra.*

QUæ Bernardi olim, hæc communis
 omnibus est lætandi materia, quod
 pasci à vulnere simul & ab ubere lactantis
 nobis concedatur. Caro quippe Christi
 caro est Mariæ.

Quanta dignatio bonitatis in Matre
 quanta bonitas majestatis in Filio! lætatur
 illi

illa, hic sanguine nutrit, se uterque dat,
ut nos recipiat. Qualis commutatio! ve-
cordes nos & salutis immemores! nisi
pacto stamus.

Æstima, ô homo conditionem tuam!
toties Christi sanguine, & Mariæ lacte
pastus, consanguineus tantorum es effe-
ctus, cave degeneri ad quisquilias affectu
cognitionem tam sanctam maculare!

Habent, quod invideant Angeli, qui-
bus hæc gratia nunquam accidit! Huma-
næ calamitatis hic asylum est; quem ter-
ret Majestas Judicis, hunc erigit pietas
Matris, quem arcet justitia, misericordia
invitat.

26. Martii.

*Amorem tui solum, Deus! cum gratia tuâ
mibi dones, & dives sum satis, nec quid-
quam ultra posco. S. Ignat. in orat. sibi
familiari.*

QUæstuosissimus ille amor est, qui sine
luero, cujus omnis fructus est ama-
re. Alii amores mercatus sunt, ubi tantum
recipitur, quantum datur, vilis, & abje-
cta hæc avaritia est; gratis amet, qui verè
amat.

Etiam

Etiam belluæ amant beneficia, & vultures eò advolant, ubi bolum sperant. Amorem Dei assurgere debet altiùs, lucrum non quærat, omne, quod assequi lucrum potest, amor sit.

Infinittum damnum incurrimus, si aliam præter Deum, mercedem quærimus. Si alia omnia obtineas, sine illo miser es. Caelum ipsum sine Dei amore infernus efficitur & infernus cum Dei fruitione in cœlum transiret.

Omnis creaturæ amor inutilis, imò nocivus est. Solus Dei amor fecundus est, quo pleno alveo promanant omnia dona gratiæ & gloriæ. Ama Deum, quid faciliùs & beatus es.

27. Martii.

Nulla res creata potest talem letitiam anima creare, qua possit æquare gaudium Spiritûs Sancti. S. Ignat. apud Ribadeau l. 5. c. 10.

GAUDIO, quod offert mundus, dixit quid vanè deciperis? illud sincerum est gaudium, quod nemo tollet à nobis.

Esse sine delectatione anima non solet vel infimis delectatur, vel summis. Illæ in

tant palatum, non satiant : istæ sunt , quæ solæ animam, cùm sit immortalis, exple-
re possunt.

Magna ars est scire gaudere. Lætari in rebus pessimis, res est materia lachrymarum. Ut ignis & aqua non cohærent, ita nemo carnales unà, & spirituales delicias gustare speret.

Vis nunquam esse tristis : semper bene vive. Ex hoc fonte pura promanant solas tiam, nullæ te jure affligent miserix, si vel unus gratiæ divinæ gradus consoletur.

28. Martii.

Heu! quàm sordet mihi terra, dum cælum aspicio. S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 28.

AD altiora nati sumus, quàm ut infimis delectemur. Naturæ beneficio licet ad altiora aspirare, quæ os homini sublime dedit, cælumque tueri jussit, & erectos ad sidera tollere vultus, magis autem corda.

Cælum patria est, terra exilium, illud beatitudinis, hæc calamitatis ferax. Sursum proinde vota ! sursum desideria ! hanc despice, & illud suspice.

Sordeat nobis terra, sordeant omnia
ejus

ejus dona, quia bona apparent, non sunt
imò mala sunt, quia malos efficiunt, co-
lum impediunt.

Terræ solatia etiam pecoribus commu-
nia sunt, cœli gaudia nos Angelis æquan-
illa sordida, hæc pura: brevia illa, hæc
terna. Hæc proinde appetenda, illa gen-
roso pede calcanda.

29. Martii.

*Qui multum metuit homines, grande
quid pro Deo nunquam conficiet.*
Ignat. vitæ l. 4.

Qui homines respicit, facilè Deum de-
spicit: illud idolum: quid dicet
homines? à sincero veri Dei cultu nimis
quàm multos avertit. Si hominibus pla-
cerem, Christi servus non essem.

Cùm timor ille inauspicatus aditum
mel vitio aperuerit, nihil est, quod non
persuadeat: ô perversa erga homines
verentia! quorum intuitu pudet non esse
impudentem.

Quid times homines? miseri sunt, nihil
sibi, nec tibi aut prodesse possunt, aut obesse
esse, invito Deo. Hunc time, qui postquam
occiderit, potest animam perdere in gehennam.

In Dei causa nihil timendum, sed ut acus polaris, seu arrideant Zephyri, seu tumultuentur Boreæ, semper in polum intenta hæret, ita immotus age, quæ Dei sunt, neque ad dexteram declivis, neque ad sinistram.

30. Martii.

Ut rudis atque informis stipes non suspicatur fingi se posse in statuam, qua pro artis miraculo celebretur, sed statuarius videt, quid ex illo fieri valeat; sic multi qui vix aliquid de Christiano sapere videntur, non intelligunt, se posse Dei manu in sanctos efformari, nisi manui hujus artis ficis se opponant. S. Ignat. vitæ l. 4.

DEUS solus ita peritus artifex est, ut quilibet possit ex quolibet, quia is unus quod deest, dare, quod superest, demere potest. Tu te ab eo fingi sine.

Nemo contemnendus. Estò stipes appareat, fortè fingetur in statuam, evadet artis prodigium, populorum admiratio, fortè aræ imponendus, coram qua tu genua aliquando curvabis.

Malè judicat, qui secundùm faciem judicat. Ut ex optimis pessimi, sic ex pessimis

mis optimi fieri possunt. Tu tibi, non alii attende.

Ut argilla figuli manum prompta sub quamvis formam recipere facilis, quam artificis manus impresserit; ita tu Deo tractabilem offer. Sine illum agere,

31. Martii.

Qui obliviscitur sui, & suorum commo- rum propter obsequium Dei, habet gilem pro se Deum, S. Ignat. apud Bar- 1.4. §. 35.

FAc pro Deo, quæcunque potes, & pro te faciet, quæ tu non potes; enim illi difficile est tibi succurrere, potestas illi deest, nec voluntas. Prior ille est ad dandas, quam tu accipendas gratias. Nemo meliorem sui curam habet, quam qui sic negligit.

Malè tibi consulis, dum tempus divini obsequiis addictum ad alia derivas: quæ potes rei sperare successum? Si Deo displices, unde tibi erit benedictio?

Quærite primùm Regnum Dei, & cætera adjicientur vobis. Non perit tempus quod pietati tribuitur, plus proficies orando, quam studendo.

Frustra fatigamini ! Non estis vos, qui loquimini. Pater cœlestis dabit vobis in illa hora, quid loquamini. Sine quo nihil, cum quo potestis omnia, facere. In illos liberalior, qui se, & sua parùm, Deum super omnia, curant.

I. Aprilis.

In splendidis, & bene cultis sui contemptus, omnisque excellentia, & existimationis conculcatio corporis maceratione & prior & potior esse debet. S. Ignat. in vit. apud Bart

UT rara, ita magna virtus est humilitas honorata : quòd se myricæ demittant, quòd in humili reptent vermiculi, magnum non est, sed quòd cedrus exaltata caput inclinet, ac quàm altè fertur in sublime, tam profundas in terram mittat radices, hoc vulgare non est.

Honorem & vitam pari passu tueri, ambitionis tessera est; quàm remotum ab hoc Christi axioma ! qui elegit esse opprobrium hominum, & abjectio plebis.

Qui magnus esse vult, id medià sui depressione obtinebit. Si enim nihil honore sublimius orbis habet, hunc contemp-

E se,

se, parum esse non potest, sic enim major fit eo, quod maximum orbis æstimat.

Verbis se contemnere vulgare jam etiam arrogantes id agunt, sed ut contemptus ipse contemnatur, huc si virtus assurrexerit, apicem perfectionis attigit.

2. Aprilis.

Ut in salutem animarum efficaces sint narrantes, interiori virtutis impulsu agi oportet, indeque vires ad rem bene gerendam ducere. S. Ign. apud Bart. l. 4.

Non semper ille metit amplius, qui amplius seminavit. Semen in vacuum nullum reddet fructum, nisi incrementum det Deus. Ubi deest spiritus, ibi semen inefficacium.

Cassus est organædi labor, nisi fistula impleverit spiritus, melos non edet. Nec Apostoli docendæ plebi se prius excinxerunt, quàm repleti essent spiritu alto.

Vox hominis mortua est, auditur, non penetrat: nisi voci huic vox Dei societur. Frustra fatigantur latera; nisi Deus tecum loquatur, nihil proficies. Non jungit

cem Deus, nisi secum conjunctis, & hinc tam dispar tot Apostolorum fructus.

Si pulchris mentem sensis & egregiis veritatibus illustres, animus tamen turpi languore iners & ignavus torpeat, si indotus eorum, quæ doces, impellere alios ad honesta contendas, fructum à raucedine alium non expecta.

3. Aprilis.

Cum omnibus quidem sed cum inferioribus præcipuè oportet esse in loquendo parcos, patientes in audiendo. Patula danda sunt aures, dum ille sensus animi sui omnes expressisse videatur. S. Ignat. Hist. Soc. l. 3. n. 48.

A Mari animi querelas potuisse in fidas aures exonerare, sæpe remedium fuit morbi, qui credebatur incurabilis. Ita sæpe levâsse stomachum bile, est sanitatem recepisse.

Æger audiri debet, si errare nolit Medicus: nemo patiente novit meliùs, quia nemo sentit acerbius, quid patiatur. Felix Medicus, qui audiendo, si non curare, certè levare potest morbos. Crudelis, qui tam facili remedio juvare nolit.

Egeritur querelis dolor, & minuitur dum cum audiente dividitur; maxime afflictus non benignas modo aures, sed et amicam pectus inveniat, è quo natura molle verbum mitiget sensum doloris.

Novisse morbum curationis est fundamentum. Facilius corporis, quam animi symptomata nosces, nisi æger prodatur. Non apta corpori Medicus, nec animo Superior pharmaca porriget, nisi patienter uterque audiat patientem.

4. Aprilis.

Hac sola ambitio justa est, Deum diligere & in ejus amoris pretium in amorem crescere. S. Ignat. ap. Bart. l. 4. n. 26.

AMor est hominis felicitas, non illi cæcus animi motus, qui falsum pro vero bono apprehendit, hic deceptor et promittit voluptatem, & gustatus datur amaritudinem; sed rationalis ille, quod æternum, & incommutabile bonum amatur.

Vel atomus amoris Dei dulcior est quam omne, quod orbis mentitur et amabile; hoc qui gustat, fastidit, illum nemo satis æstimat, nisi qui possidet; & proficiendo, plus appetit.

Amare, est de amati felicitate gaudere, non secus, ac si amans eam possideret. O quæ mea felicitas? si amo Deum, omnia divinitatis bona participo! Utinam nihil cogitem, nihil agam, quàm ut amem te, Domine!

Amare Deum, est in universi centro quiescere, extra quod nulla quies, in universi circulo moventur omnia, non aliter, nec alibi quietus eris, nisi in Dei amore conquiescas.

5. Aprilis.

Ad hominum benevolentiam divini obsequii causâ colligendam, omnibus omnia fieri, est necesse: nullâ enim re aquè ac morum, studiorumque similitudine animi capiuntur. S. Ignat. ap. Nolarc.

Difficilius est hominum animos, quàm arces expugnare; hæ ferro & machinis, illi nec integris exercitibus subiguntur, ad quos captivandos nullus potentior affabilitate archistrategus.

Quas aperto Marte frustra tentâsles animas, has stratagemate feliciter capies, si antequam sanctiora illis documenta instilles, benevolentiam lucreris: hac enim obtentâ

non aures modò, sed & corda ultrò pre-
bebunt; quæ duces, quò voles.

Si suaviter canentem audient Orphe-
um, non audient tantùm, sed & sequen-
tur, surdæ aliàs & pigræ in divina caute.
Hæc innocens est magia, quâ homines
cantantur.

Nemo tam ferus, qui non capiatur hu-
manitate; sermo amœnior, & oculus fer-
nior etiam ex dura rupe benevolentiam
velut reciprocam Echo, provocat.
quàm facili impendio animas capis.

6. Aprilis.

*Non reputare se debet Christi amicum,
animas non fovet, quas ille fuso sangui-
ne redemit. S. Ignat. ib.*

SI una in animantibus anima, par etiam
debet esse affectus, ut, quod unus, idem
& alter, diligat. Jam, si Deum amas, me-
suram habes, quantus in te animarum
amor ardere debeat.

Ex creatis omnibus anima sola est, quæ
suo Deus amore dignatur: hanc affectu
reliqua imperio regit. Vide, quid à
anima mereatur.

Anima est imago Dei; hunc si amas,

eius imaginem in sterquilinio hærere fines,
cùm eruere queas? tantò pulchrior hæc
imago, quantò Deo accedit propior. De-
tergere sordes, amici munus, & testimo-
nium est.

Quanti Christo animæ constitêre? sunt
merces infiniti pretii; tanti laboris, quan-
ta ejus passio, fructus sunt; has qui non
curat ab interitu, Redemptorem non
amat. Cura ore, cura calamo, cura opere.

7. Aprilis.

*Imperium magis impatiens, quàm discipli-
na cupidum, arguit castigatio justò fre-
quentior.* S. Ignat. vitæ l. 3. n. 36.

Qui singula singulorum errata vindi-
care vult, omnes tollere debet homi-
nes, cùm nemo sine crimine vivat. Vitia
námque erunt, quàm diu homines.

Sæpe malum curatur prudenti dissimula-
tione, quod immodicâ curâ exasperatum
fuiſſet. Multis medetur tempus, alia spon-
te veniunt ad maturitatem, ulcera & pus
mali fontem ipsa effundunt.

Quoties pœna frequentior auxit ma-
lum! augebitque semper, quoties pudorem
pœna frequentior excusserit; quo semel

pulso audet semper pejora irritata voluntas.

Major persæpe defectus est punientis quàm puniendi: hic fragilitatis, ille passionis fructus est. Ex te documentũ cape, quocum aliis fieri expediat? si pro quolibet errore tibi censor incumberet, quĩ ferres?

8. Aprilis.

Fallendi temporis causã ad te venientibus de morte, de iudicio, similibusque ausuris, qua istiusmodi hominum, quamvis insurduerint, mordaciter aures radunt occurre: ita tibi & illis consules; vel nim redibunt meliores, vel suffuranti tibi tempori deinceps abstinebunt. S. Igitur vitæ l. 4. §. 20.

Nihil pretiosius tempore, & hujus funt amici, malo sanè damnosissimi si absque fructu, si in frivola consumatur.

Avarum híc esse oportet, nihil temporis indulgendum sine fœnore; si te, si aures si linguam commodas, exige animum, accipe compunctionem censûs loco, fructum collige spirituaalem.

Esto peritus Alchimista: ex re qualibet aurum elice, De bellis, de negotiis illi

materiam suggerit, tu de pace cum Deo, de uno necessario repone; sic è luto margaritam, è scoria aurum collegisti.

Linguâ ut sus informem massam debitam in formam elaborat: hæc tibi pro penicillo seruiat, quâ vel animal in hominem, vel hominem animale in Angelum efformes.

9. Aprilis.

Mira mundo pax mecum est, dum, lingua Ignarus patria, bellum mundo tantisper non moveo: sine, possim in campum prodire, videbis in me totam urbem illico surgere, me verò undiq; pugnantem. S. Ignat. vitæ l. 2. n. 18.

Invidus dæmon est, non finit inultus sibi animas eripi, pro his se opponit, bellum movet, cùmque ipse in aciem prodire publicam nolit, mittit fatellites, qui ejus causam vario prætextu bellissimè tueantur. Scit nempe animæ pretium dæmon.

Quos è Religiosis pluribus peti calumniis, & plurium odio expositos vides, hos animarum zelotes esse scito, contra quos orcus se vindicat; parcit hic otiosis, pacem iis non difficilem concedit, à quibus & ipse pacem habet.

E s

Nec

Nec idcirco cessandum à bono, quòd orco displiceat, quòd mundus tumultuetur, quòd contradictores audias; imò fortius insistendum!

Aderit causæ suæ Deus; quæ mera insuperabilia putas obstacula, momento subsident, si tu bene cœptis insistas. Potentior est orco gratia Dei, huic fide, & eluctabere.

10. Aprilis.

Nequaquam detractum crede pietatis studio, quod natura necessitati conceditur.

S. Ignat. in Hist. Soc. p. 1. l. 1. n. 30.

Magna hominis dignitas! ad imaginem Dei creatus, cœli hæres! gratia divinæ particeps, virtutis capax, ne se contolleret, præter animam, corpore confestim quod suos patitur manes.

Nec perit tempus, quod curæ corpori datur. Dum pascitur a sicut, dum quiescit Domino servit; sic indulgeri quies debet corpori, ut fortius deinde labori insistat.

Misera mentis humanæ conditio, pietati absque cessatione, licet velit, addici non potest: ut arcus intensus rumpitur, suum mens æquè, ac corpus, à laboribus interstitium requirit.

Nimiùm qui facit, nihil facit; nam lassitudine fractus, nihil poterit. Moderandus est fervor, ne penitus extinguatur. Nimiùm olei, si lampadi affundatur, non promovetur lumen, sed extinguitur. Moderata durant.

II. Aprilis.

Ad vineam Domini suis laboribus excolendam iturus, humilitate, suiq; contemptu viam sibi ad ardua, atque excelsa disponat, tum enim reliquum adificium tuto surget, si humilitatis fundamento sit innixum. S. Ignat. apud Bart. l. 4. §. 2.

Qui aurum quærit, uti & qui margaritas piscatur, se demittit, hic in maris, ille in terræ viscera; nec animas aliàs certius quàm demissione invenies.

Nec Christus, animarum nostrarum Zelator maximus, aliã eas viã quæsit, quàm sui abjectione. Quantùm ab hujus exemplo, tantùm ab animarum lucro recedit.

Posse Deo cooperari in salutem animarum, gratiarum est maxima: hanc arrogans sui æstimator sperare non potest, nec enim dat, nisi humilibus gratiam.

Nulla vox ad persuadendum aptior
demissione, plus hæc adjumenti, quam
integra bibliotheca dabit. Vide: quid
lentis, quid annis, quid experientia
buendum.

12. Aprilis.

*Non ideo pane Angelorum abstinendum
quòd molliores non experiamur sensus
foret enim hoc perinde, ac qui vellet
dià perire, quòd pane mellito careat.
Ignat. vitæ l. 4.*

Sicut in cibis corporalibus non semper
illi magis conducunt valetudinis, quam
palatum suavius afficiunt; ita nec illa com-
munitio censenda est animæ utilior, quam
sumpta majorem habet teneritudinem.

Panis solidus auget vires; saccharum
gustui prodest, non stomacho. Solida
votio fide vivâ, spe firmâ, charitate
fictâ absolvitur, teneris lachrymis, & m-
li affectu carere tutò potest.

Illam devotionis teneritudo, corporalis
est gustus, non spiritualis: illam qui appetit,
se, non Deum quærit. Puerorum
licia dulcia sunt. Cordis & animæ,
gustus & palati, cibus est Euaharistia.

Qui vulnus habet, medicinam quærit;
nec sollicitus, an suavis? modò utilis illa
sit. Insipiens, qui medelam non admittes-
ret, nisi dulcem.

13. Aprilis.

*Ille beatè vivit, qui, quoad fieri potest, & in
in Deo mentem, & Deum in mente ver-
sat assiduò. S. Ignat. vitæ l. 3. n. 1.*

Quid habet homo ex omni labore suo?
Ut trochus inutili motu continuò
volvitur, donec concidat; ita sine fructu
humanæ agitantur curæ, nisi in eo quie-
scant, ad quem conditi sunt.

Difficile est curis distrahi, & mente im-
mobiliter in Deo hærere: sed quod potest
in acu polari natura, cur in te non possit
gratia? quocunque volvatur illa, seu su-
dum arrideat cœlum, seu minetur turbi-
dum, à polo non dimovetur. Sic mobile fit
fixum.

Beata mens! quæ olympi montis æmula
tempestatibus quidem obnoxia est, sed
vertice super has altior perpetuam alit se-
renitatem. Hæc mentis in Deo fixæ felici-
tas est.

Ut soli Soli oculos indulget aquila, ita

unum cor hominis uni debetur Deo; in hoc habet omnia, extra quem nihil est omne, quod esse putatur, umbra boni, non tam umbra, quàm deceptio.

14. Aprilis.

Quos robusto pectore, & virtute masculinos solidos comperimus, ut habemus charitabiles, ita exilibus etiam de navis severis veniunt castigandi. S. Ignat. vitæ l. n. 36.

Agro faciliùs aliquid indulgetur; quàm ad modicum etiam vulneris attentum gemit; molli manu tractandus; ast in sanis supervacanea est ista sollicitudo; de qua utiliter exercetur, ne ad quemlibet casum langueat.

Quos majori affectu, hos pari etiam cura prosequimur. Amare, est bonum velle; non amat, qui errata dissimulat, qui morborum vitia non succidit; doleat licet amato, modò prosit.

In pretiosioribus minùs tolerantur laesiones. Quodvis vitium demit margaritam pretium. Quem amas, ita cura, ita excolas, ut naevo omni careat.

Etiam parva multùm nocent, spina re-

exilis est, leonem tamen, ne designatam
currat ad metam, multum moratur. Quan-
to magis aliquem diligis, tanto vigili ma-
gis censuram maculam in eo singulam per-
sequere.

15. Aprilis.

*Nec sordidum, atque incompositum in te
quidquam patere, sed et affectatam dili-
gentiam, quæ mollius aliquid, et arro-
gantius sapit, procul habe. S. Iguat. apud
Bart. l. 4.*

UT suam mundities laudem, ita risum
meretur superstitiosa vanitas, quæ
crines in aciem locat, tingat, fingitque, &
curas, Deo, ac æternitati debitas, his cre-
pundiis impendit.

Etiam in cilicio exosæ debent esse tibi
sordes, ne horrore arceas, quos allicere
debuisses. Sui usque ad pædorem, & sordes
neglectus, ejus virtus sit, qui sibi soli vivit,
& spontaneo abditus sepulchro, vivus pu-
trescere incipit.

Quidquid sordium est, detestatur ani-
mus, qui aspirat ad cœlestem illam civita-
tem, cujus plateæ omnes aurum mundum,
& sequi parat agnum sine maculâ.

Adi

Adi licet squalorem carcerum, no-
miorum pædorem accede, sed ita in
sicut solis radii in cæno, versare, in vitu-
le lutum, nec inficitur. Si quid tibi for-
um adhæsit, maturè expia.

16. Aprilis.

*Operarius non ad aurum tractandum, sed
lutum venisse se cogitet, acuâtque in
custodiâ curam, ne in se admittat
biem, quam ex aliis satagit defricare.*
Ignat. vitæ l. 4.

Non opus est valentibus medico-
malè habentibus, ubi corruptio
jor, pestis urget acerbior, eò primùm
volet tam corporum, quàm animarum
chiater; præmunitus tamen, ne & ipse
tium trahat.

Si piscator se mergat, ut unionem in-
niat; si se medicus occidat, ut æger sanetur
non piscatio, non curatio hæc, sed infan-
sit. Idem est, qui animæ suæ labem aspe-
geret, dum abluit alienam.

Non obviæ virtutis esse debet, qui pe-
catorum conversioni operam suam
addicere. Magnum est, quod aggreditur
nec satis tutum, nisi quasi inpeccabilis

aliàs dum minuere vult , numerum facile
augebit scelestorum.

Nisi passiones in fræno habeas , cave
præcipitium, quo malorum , inter quos
agis, exemplum invitat , quò natura im-
pellit. Facilis est descensus averni.

17. Aprilis.

*Cave cujusquam factum criminis damnare;
spectanda mens est proximi, qua sæpe pro-
ba est, & innocens, licet exterior facti spe-
cies deterior videatur. S. Ignat. apud
Bart. l. 4. f. 387.*

Noli à sensibus mutuare sententiam si
nolis errare. Testimonium horum
falsum est. Cautè pariter fide cogitatui tuo,
cautiùs relationi alienæ. Sed ut in nocte,
ne impingamus, auxiliari lumine cavemus;
ita in alienis, quod certum non vides, non
judica.

Malè de aliis judicare, est malitiam suam
prodere. Araneus est, qui venenum haurit
è flore, unde apis mel suxisset. Stomachus
corruptus omnia in bilem convertit.

Dominus est, qui judicat. Cur te misces
ejus officio ? ille scrutator est renum , &
ponderator cogitationum , nos vix ultra
spi-

spitamam, nec nisi rerum corticem videmus, & tamen Orbis Judices fimus, In tot errores.

Magna illa dies aperiet, quam friv fuerint nostra de aliis judicia. Multi sancti occulti, qui nihil eximium prod foris, tantò majores coram Deo, quam studiosiùs bene gesta coram hominibus lare studuerunt.

18. Aprilis.

Non cuique utiliùs est, quod per se est optimum; sed quid presentibus rerum convenientium momentis cuique maxime ducat, observandum. S. Ignat. vitæ l.

N Ec cibus, licet optimus, omnimacho, nec medicina, estò pretiosissima, cuique ægritudini aptè convenit, etiam in bonis vigili opus est indagine, error evitetur.

Si semper bona voluntas comitem haberet perspicacem, & ad omnes circumstantias vigilem intellectum, rarior in bonorum electione occurreret error, nunc frequentissimus est. Nulla virtus virtus sine prudentia.

Etiam in rebus optimis alieno utend

est consilio, nisi malo tuo capere velis experientiam. Carò emitur, quæ per proprios errores obtinetur, scientia. Satiùs est interrogare, quàm errare.

Non omnes humeri ferendis iisdem oneribus sunt apti. Obruuntur facilè, nisi exploratæ sint vires; priusquam iis onus imponatur. Aliud est de rei bonitate, aliud de illius pro te utilitate, iudicium.

19. Aprilis.

Nec quantavis in pecunia difficultate sumptui ulli parcendum, ne quid decumbentium cura desideret. S. Ignat. apud Nolar.

Non debet timeri defectus facultatum, quæ in ægros impenduntur, redibunt cum sænore: dum pascitur æger, pascitur Dominus: quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Hæc qui parcè seminat, parcè & metet.

Viva Spiritûs Sancti templa ruinæ proxima fulcire, ne corruant, majoris est meriti, quàm aras instaurare. Hæ, si ruant, erigi poterunt; ægri vita semel perditâ non revocabitur.

Non facilè dici potest, quantum inter corporis languores animi crescat infirmitas

tas dum æger spe destitutum se videt, & plici sic premitur malo, morbi uno, in mentia tuæ altero, qui eum, quem potimò debes, non consolaris.

Nec est immisericordia major, qui eum deserere, qui se juvare non potest. se, suaque Deo dedit, meretur ibi non esse, ubi summa est necessitas.

20. Aprilis.

Nec tantum è coeli, siderumque aspectu etiam tenuis herbula, rei que cuiuslibet tenuissima conspectu confestim in Deum amorem novit evolare, qui Deum novit.
S. Ignat. apud Maff. l. 3. c. 1.

UT ignis nativo impetu sursum fertur, ita monitore nullo, nec Duce, scalis cor eget, quod Deum amat, ut eluctetur; tacitis eò vinculis ita potenter trahitur, ut anima plus illic se esse, quam ubi animat, omninò experiatur.

Perspicaces sunt amoris oculi, nec color tantum extimum, nec colorem attendit: rimatur acutiùs, medullam intrat, & è re creata ducitur ad creatorem. Ubi amor, ibi oculi, seu corporis, & mentis.

Sol oculis eripi potest , sed non Deus : amanti ubique videtur. Etiam cùm dormit amans, ejus cor vigilat , & illic assistit præsens, ubi amat , nulla intervalla spatii, tenebræ nullæ aut obices iter hoc possunt impedire. Ubi thesaurus tuus , ibi & cor tuum.

Cujus oculi colore aliquo suffusi sunt, idem color semper oculis obversatur, quidquid demum aspiciat; ita qui Deum solum amat, solum novit, ille solum ubique invenit, ubique videt.

21. Aprilis.

Ama etiam perditissimos : ama residuam in iis Christi fidem , si , & hac carent, ama virtutes, quibus destituuntur : ama sanctam, quam gerunt, imaginem; ama Christi sanguinem, quo redemptos credis. S. Ignat. apud Bart. n. 20.

OMnes quidem, scelerati tamen maxime, tenerâ sunt fovendi charitate: hæc enim unica restat via , quâ meliorem ad vitam revocentur. Non respiscunt, nisi amati.

Facilior animi, quàm corporis morborum est medicina : illi amore trahuntur, & ma-

manum medicam, si amica sit, admittunt
 Quàm beati forent Medici, si amando
 gros curare possent!

Mira, vera tamen res! ad aliorum odium,
 & nostri amorem pronissimi, ad aliorum
 rum verò amorem & odium nostri diffi-
 cillimi sumus! naturam nempe cecidimus
 quimus, non expendimus rationes.

Inhumani prorsus in homines sumus
 subitò odium subit animum, importunum
 manet, lentè, aut vix exit, magnâ vi evenit
 est opus: fortissimas radices agit. Absit
 maligna pestis charitatis.

22. Aprilis.

*Mundi contemptum Christi causâ profectum
 patriam in mundo habet nullam, quæ
 agnoscat pro sua. S. Ignat. vitæ, l. 1. n. 7.*

Mens nata cælo libera est, nulli
 gitur patriæ. Vel totus illi orbis
 tria est, vel totus exilium, Particulari
 etu, velut vinculis, non sustinet alligari
 Omnibus altior.

Trunci ad eò tenaciter terræ, in qua
 ti sunt, adhærent, ut avelli, nisi vi, non possunt
 sint. Sed & tunc non sine terræ hiæ
 quasi ore aperto, in querelas effunduntur

mittuntur cum tamen transplantati uberiores fructum ferant.

Quæcunque Patria tua sit, lachrymarum vallis est, est mille miseriarum theatrum; ridiculum! quod ita pertinaci affectu ei adhæreamus! Nullum patria bonum, nullum facit malum.

Propheta non est acceptus in patria. Quid si extra patriam facilior sit ad cæsum via? vel enim desunt obstacula parentum, aut cognatorum favores, vel deficiente in suis spe, virtus crescit, ut Martius suo evadere possit. Nos patriam, quod tendimus, amemus.

23. Aprilis.

Si contingat te pati, quidquid Deus velle, aut hujus permissu demon inferre possit, speranda tamen in Deo victoria. S. Ignat. apud Quartern. in. Gl.

P Remi te finit Deus, non finet opprimi: premit, quia te diligit; tibi providet, ut longè mitiori pœnâ hic expies, quod in altera deberes longè graviori.

Premite finit Deus, tamen amat. Exercet in te jus, quod habet Dominus; premit, favorem tamen non exuit, manet pater,

ter, plus de te, quàm ulla mater de filio sollicita.

Premi te sinit, & multùm & diu, quod multùm amat. premit, ut meritorum cursum augeat, & præmium, quod otiosorum non posset, bene merenti conferat.

Premi te sinit, ut tuum amorem accendat, & spem experiatur. Vide, ne suâ Deum fraudes expectatione. Spera, multùm laborum. Spei quippe magnitudo est obtinentium mensura gratiarum.

24. Aprilis.

Nolo in iis, qui præsunt, animi motus, potissimum extinctos, planèque mortuos, sed probè domitos. S. Ignat. vitæ l. 3. n. 46.

Etiam venena profunt ritè attemperata. Usus rem bonam vel malam facit. Irâ rectè hâbitâ, nihil laudabilius, eâ moderari, non est virtus, sed languor, & segnitudo.

Ira est Reipublicæ & omnis communitatis fulcrum, sine qua disciplinæ sollicitudo, laxitas morum, libertas, scelerum impunitas, audacia, oriuntur.

Affectibus uti debemus, prout Dominus servis; subesse debent rationis imperio, non præesse, officio suo fungi, vel deficiere.

de filioli
iu , q
um cur
otioso
rem acc
suâ De
ultum
btinen

debent, non prout volunt, sed prout jubentur ; ubi dominatur ratio , servit ira, hæc dum servit, bona est.

Qui malis irasci nescit , cùm deberet, præcipuam regiminis partem negligit: qui parcit scelestis, crudelissimè sævit, uni blanditur, omnibus nocet. Rei pater, communitatis tyrannus.

25. Aprilis.

*Quidquid aliunde, quàm à Deo, & ratione
Instituti tui dicitur , tentatio est, suspec-
ta res esto. S. Ignat. apud Nolar.*

Quantùm fabrica declinat à regula, tantùm inclinatur ad interitum. Regula est cui accommodari debent omnia. Cæterùm non erigitur ædificium, sed cumulus paratur ad ruinam. Idem esto de spiritali vitæ fabrica iudicium.

Regula sit norma vitæ , sit singularum actionum amassis. Ut enim errat, & nobilis etiam structuræ decorem tollit, quisquis à regula exerrat lapis : ita quævis actio regulæ difformis ordinem impedit: dedecori est, non utilitati.

Nec à vulgi opinione patrocinium quære : peccat facilè multitudo: ponderanda

potiùs,quàm numeranda veniunt iudicari
Indignus cenletur ratione, qui mavult con-
dere,quàm iudicare.

Deus benedictionem Instituti tui reg-
læ alligavit ; hac ad unguem servatâ,
cedent omnia : rejectâ, nihil. Nec rever-
tioni danda foret fides, si aliquid à reg-
tua alienum suaderet.

26. Aprilis.

Non minus miraculum est, videre me-

Religiosum, qui aliud non querit, quàm

Deum, quàm videre latum, qui omnia

alia querit præter Deum. S. Ignat. apud

Trinkel, in exercit.

Ibi solidum potest esse gaudium,
si possidetur summum bonum ; in
uno est flamma sine funo, aliæ rosæ sp-
horrent, & gaudia mœrore confunduntur.
Virtutis nempe pedissequa est confi-
mentis lætitia.

Ludi, musica, spectaculorum varietas
infirma sunt gaudiorum artificia. Oblita
dolori esse possunt, sed ad tempus.
Spendunt potiùs, quàm tollunt animi
rorem, qui facilè recrudescet, nisi repetatur
in bono immutabili medelam.

Illi tristentur , qui spem cœli non habent ; qui sese fumis passionum jactandos permiserunt ; nos, quibus cœlum stipulatò promissum est, sinceræ lætitiæ fontem gustamus , quam nemo tollet à nobis, quàm diu corde Deum non sustulerit.

Non contristabit justum , quidquid ei acciderit , quia scit, Deum diligenti omnia in bonum cooperari. Sic tenebræ serviunt luci, & umbra colorem magis spectabilem facit.

27. Aprilis.

Hominem usu rationis præditum non solum ita frangere convenit passiones, ne verbo, factòve erumpant in publicum; sed etiam ita regere: ut nihil ex impetu, omnia ex ratione operetur. S. Ignat. apud Mass.

Insipiens planè navarchus , qui navim suam ventis & fluctibus permittit, quoquo his libuerit, impellendam. Quem, sic raptata, portum tenebit? Fluctus hi sunt cupiditates tuæ.

Hoc unum hominis à pecude discrimen est, ratione agi, & agere; hoc si desit, nescio, quid hac ille melior sit. Ratio norma sit, se-

cundum quam prudens architectus
tuæ structuram ducas,

Impetus dux cæcus est, cæca pariter
luntas : Væ si cæcus cæco ducatum
stet! Impetus est equus sine fræno ,
absque remo; quorsum ista ? nisi in præ
pitia, nisi in naufragia?

Quò certior regula , eò felicius sur
ædificium. Ratio , quæ te, ac tua dirig
æterna sit, ab hac nec larum unguem rec
de. Si te ducant aliæ, seducent.

28. Aprilis.

*Cavete, ne filii hujus sæculi majori curâ,
solicitudine in caducarum rerum, quàm
vos æternarum assecutionem incumbat.*
S. Ignat. Epist. de perf.

Misera mortalium conditio ! in
quæ nocent, semper pronior ! in
ægris nihil avidius expetimus, quàm quod
gravissimè efficiunt: nec horremus amp
ius aliquid, quàm quod foret utilissimum.

Labor omnis gratus est, præter illum
qui virtuti assequendæ impendendus est.
Fatigia mercatorum, militum pericula,
dentium vigiliæ, inertia nos convincunt.

quâ lucra terrena æternis, id est, umbram
rei prohabemus.

Faciliùs sæpe foret cœlum obtinere,
quàm perdere. Minori virtus, quàm viti-
um labore nobis constat. Jugum Christi
suavius, & onus levius est, quàm nostrarum
cupiditatum, & tamen ô vefaniam! Sudo-
res, & pericula nostra deperimus.

Si decima pars conatûs, & temporis,
quam avarus temporalibus lucris impens-
dit, æternis daretur, quàm grandibus in
virtute passibus procederemus! quàm fa-
cilè sancti essemus!

29. Aprilis.

*Meliùs est parùm bene fundatum, & dur-
rabile, quàm multum incertum, & malè
securum; S. Ignat. ibid.*

QUæ amitti possunt, bona vix dici
possunt; possessa cruciant, curas pa-
riunt, rosam unam plantant, & spinas plus
rimas alunt. Cœlum nos non satiaret, si
perpetuum non esset.

O spes, & res hominum inanes! qui for-
tunam sibi pollicebantur stabilem, & ada-
mantino nexu obligatam, momentò in-
tentionibus, desideriiisque suis inimicam

experiuntur. Misera felicitas ! quæ mentate
futurorum amaram reddit omnem , qui hab
haberi potest, voluptatem. S

Æternitas sola est, quæ finem nescit, co virt
jus gaudia nemo tollet à nobis. Quæ amo reus
rem nostrum merentur , æterna sint, nu aliu
lum reliqua operæ pretium faciunt. T

Quidquid deliciarum mundus habet mo
minimâ sui parte nos afficiunt : velenti statu
transiverunt, & hæc non recreant: vel ve do a
tura sunt, sed hæc incerta. Ita plus mæroris
quàm voluptatis habet omnis voluptas.

30. Aprilis.

*Quidquid sine voluntate, aut consensu
me moderatoris fit, vana gloriæ deputa
bitur, non mercedi. S. Ignat. in Epist. ad
obed.*

Nemo sibi satis sapit; ut oculus, etiam neg
perspicax alios, non seipsum, vide imp
ita prudentia etiam insignis aliis, non fib que
sufficit. Qui alios novit regere, sui regim erro
committat aliis, est necesse.

Voluntas propria fermentum est, quo Præ
operi etiam bono admixtum totum infici tis p
Tantò plus valoris accedit actioni, qua ria.
tò hæc magis recedit à propria volun con
tate

rate. Quidquid hæc suaserit, suspectum
habe.

Subtilis est amor proprius, excidium
virtuti per cuniculos parat, te Judice tamen
reus non agetur, evadet supplicium, ad
aliud deferendus est tribunal.

Tu de aliis, alii de te judicent. Tunc re-
motior futurus à periculo, si de te, sine te
statuant. Nemo sibi medetur ipsi, Ægritu-
do animæ difficilior est, quàm corporis.

I. Maji.

*In ferendo de legendis rebus iudicio, haren-
dum non est in furo, quem præferunt, sed
prospiciendum, quò desinant. S. Ignat.
apud Nolar.*

Errant, qui non à fine incipiunt. Exi-
tium citiùs, quàm exitum allatura sunt
negotia, quæ sine matura deliberatione ex
impetu sunt inchoata. Hæc quidem ubi-
que, in salutis tamen negotio, ubi æternus
error est, maximè necessaria.

Qui timet pericula, non peribit in illis.
Præstat etiam tuta timere, quàm de incer-
tis præsumere. Audacia infelix est consilia-
ria. Melior est dubius eventus cum maturo
consilio, quàm felix cum temeritate.

Prævisa minùs feriunt ; estò enim præter voluntatem, non tamen præter opinionem eveniunt. Si eximere te calamitatibus non potes, potes erroribus. Mala enervata cautela prævidendi.

Oculum sceptro præfixum tutò sequitur populi: nos in manibus & pedibus oculos habere convenit, ut quid agamus, quæve tendamus, videre liceat. Non satis oculatus est, qui videt, ubi sistit, nisi aliò, quæ tendendum sit, examinet.

2. Maji.

Duplici nos viâ instituit Deus, unâ per se, quæ quia occulta, ideo ignota, alterâ per hominem finit. S. Ignat. apud Bart. l. 1. f. 22.

UT spinis, ita difficultatibus plena est via ad cælum, felix, qui hîc periculum nactus est ducem, sine hoc facilis descensus in averni, pronum est præcipitium.

Ignota Deus voluit nobis consilia sua, ut sollicitudinem acuat. Docere ipse non nititur, ut fidei præberet exercitium, imò auget meritum, homini nos, non sibi obedire voluit.

Loquitur sæpe in corde spiritus, sed non

omnes capiunt verbum istud. Delicatas requirit aures, in sibilo auræ tenuis sua sensa revelat : vox tenuis à passionum tumultu facillè discutitur, ideo egemus interprete.

Cum simplicibus sermocinatio ejus. Qui ambulant in mirabilibus supra se, non sperent ejus alloquium. Revelat ea parvulis, quæ occulit arrogantibus.

3. Maji.

Præstat beatitudinis incertum vivere, & Deo interim, ac proximorum saluti servire, quàm certum ejusdem gloriæ statim mori. S. Ignat. apud Biderm. l. 2. c. 3.

H Actenus Dei fruitione meliùs nescis vitæ ascensis, nunc hac ipsâ sublimiùs didicit aliquid : Deo, & proximo servire. Amare quidem Deum, eoque frui, nobis dulciùs, propter illum laborare, illi gratiùs est.

Qui sic amat periculum, procul sit à periculo; periculum enim non temerè, sed Dei causâ qui subit, majus à Deo auxilium, geminatâque gratiam refert, quâ protectus, quod metuat, non habet.

Hoc est sincerissimè Deum amare, qui amare solus renuit, nisi à pluribus ametur.

Ut ignis sociatus ignibus urit intimiùs, & spectabiliùs lucet; sic amantium multitudi auget amorem, & meritum multiplicat.

Omne bonum communicivum est sui, maximè verò æternum; hoc sibi cui aliis commune facere, est sua in cœlo gloria multiplicare. Quanta solatii æterni spes, plurimos conatu suo cœlo intulisse.

4. Maji.

In rebus humanis minùs accuratè versari jure forsàn ignoverit quispiam, at in mortali Deo servire negligenter, id verò nullo pacto ferendum est. S. Ignat. apud Mass. l. 2. c. 3.

Bonum, nisi bene fiat, boni nomen amittit & pretium; Majestatis immensa non tam cultorem, quàm irrisorem ostendit, qui opera ei propria, vel ejus causa suscepta obiter facit. Principes sæculi quàm reverenter sibi serviri exigunt?

Maximus rerum etiam optimarum hostis & corruptor est, longus usus. Quod sepe fit, abit in consuetudinem; hæc societas trahit negligentiam. Præstat rem sanctam intermittere, quàm non sanctè tractare.

Quantùm perdimus negligentia! quàm

ingens ex hac lucrum cessans ; imò quàm grande damnum emergens! Qui mollis est & dissolutus, frater est opera sua dissipantis.

Seminamus multùm , & metimus parùm, quia multa , sed oscitanter agimus. Gratiùs Deo est modicum bene , quàm multum ignavè factum. Non verba Deus curat, sed adverbia.

5. Maji.

Deus perspicax trapezita , magis ab operibus, quàm à verbis amorem estimat. S. Ignat. in contempl. de amore Dei.

A Mor sine opere , arbor foliis plena est, sed sine fructu, jactantiam habet, non emolumentum. Opera loquuntur amorem, non verba; habent illa linguam suam, habent etiam, hac tacente, facundiam.

Una lingua, duæ manus nobis à natura obugère : plùs nempe agere, quàm loqui nos voluit. Mortua vox sine opere. Universa sine amore nihil valent. Amor sedem non in ore, sed in corde fixit.

Sæpe amori ficto & vero idem est color, paria verba , ita ut fucatum à sincero agrè discernas. Sic homo potest homini

illudere, nullus Deo. Hic perspicit intima
qui novit omnia.

Nucleus donorum animus est; illud so-
lùm cœlo acceptum, quod ille, non quod
manus dant; à minùs habente, sed plùs
amante majoris fit donum minus, quàm
majus à minùs amante.

6. Maji.

*Tria sunt indubia Religiosa domùs rite in-
stituta indicia: si clausura, si munditia,
lex silentii exactè observetur. S. Ignatius
apud Lancic. opusc. 5. c. 4.*

QUò promiscuè omnibus patet accu-
sus, turbas illas cieri, sordes inferri
sanctæ quietis otia perturbari, est in propo-
tulo. Urbs sine custodia hostium est tur-
rum ludibrium.

Munditia, virtus Angelica, odit inquin-
mentum, nec id solùm in anima, sed in
quæ sub manus & sub oculos cadunt. Ex-
terior hæc interioris nota est, & animi
ingenuitatem educati character.

Lex silentii legum omnium est compe-
dium, ubi severior illius observantia, sol-
dior illic virtus, major ædificatio. Ubi mi-
nùs verborum, ibi plùs prudentiæ, tan-
sanctæ, quàm profanæ.

7. Maji.

*Contra id vitium capeffenda sunt arma, quò
te præcipuè urgeri sentis, nec ante canens
dum receptui, quàm illud, Deo duce, deo
bellaveris S. Ignat. apud Maff. l. 3. c. 1.*

UT longus, ita inanis labor est, folia
carpere, vel minutatim noxiæ arbo-
ris ramos præcidere, etiam putata revires-
cet, nisi ea penitus evellatur. Securis ap-
plicanda radici, unde malum omne pro-
germinat.

Implacabile debet bellum intercedere
te inter & vitium illud, quod tam diu calo-
caneo tuo insidiabitur, quamdiu vita su-
pererit. Non morietur hostis ille, nisi te
mortuo. Ut ille semper in armis, ita tu
semper esto in vigilia.

Contra multa simul vitia decertare, est
omnibus indulgere. Nec Hercules contra
duos. Unum designandum est, quod in
singulare certamen deligas, aliàs nullum
vinces.

Ut capite succiso membra omnia concio-
dunt; sublato duce dissipatur exercitus; ita
causâ morbi sublata facilè tollentur sym-
ptomata. Si princeps passio debilitata sit,
innumeri defectus emanebunt.

8. Maji.

*Quisquis occultè improbus eas inter vitæ
degit; qui probitate delectantur, malis
illic tempore durare non potest. S. Ignatius
apud Bartol. l. 4. §. 37.*

VÆ sepulchris dealbatis, quæ candi-
dum foris colorem mentiuntur, intus
plena putredine. Hypocritam nemo da-
git, non homo, quia societatem humanam
tollit; non Deus, quia veritas est.

Minùs semper malicia palàm nocet.
Dum ignis in publicum erumpit, concu-
ritur undique, media, ut sopiatur, offeruntur,
at, quamdiu latet, impunis nocet.

Qui fallere vult omnes, justo Dei judi-
cio fit, ut ipse fallatur maximè. Fidem
quam non invenit, nemo prudens reddet.
Astus astu luditur, & larva personato
nihil simile cogitanti, detrahitur.

Deus non fallitur, rimatur intima. Fru-
stra sunt tenebræ, & latibula, oculus illius
omniscius ubique penetrat. Cave, perso-
nam pone: aliàs, percutiet te Deus per
ries dealbate. Esto quod appares, aut ap-
pare, quod es.

9. Maji.

9. Maji.

Quem ira vexat intemperies, malè se aliorum consuetudini subtrahit: hec enim vitia non fugiendo sed resistendo vincuntur. S. Ignat. in Exer.

Differtur malum, non aufertur, quàm diu iræ jura non dicit ratio; sub hujus illa jugum mitti debet, secus te subjugabit. Quàm diu vel scintilla gliscit, non est incensum timere.

Modico opus est pyrio pulvere, ut flamma nascatur è scintilla: Sic occasio quævis iræ tuæ vires dabit. Licet unam occasionem fugias, aderit alia, omni, si carere velis, extra orbem eundem erit.

Nec in illa occasione, nec in illo, quem fugis, socio, sed in te malum latet; in pectore foves belluam, quocunque iveris, tecum ambulat. Non locum proinde, nec socium, sed te, & mores muta.

Quamdiu vivet hydra hæc domestica, tutus non vives à vulnere, adimendæ sunt ei vires, capistrum ori inferendum, sic securus cum quovis conversaberis.

10. Ma-

10. Maji.

*Mulierum, etiam earum, quæ spirituales
sunt, vitanda familiaritas, quarum
consuetudine vel fumus sequitur,
flamma. S. Ignat. apud Barto. l. 4.*

Qui calefieri renuit, ignem non acci-
dat, hic enim etiam in nolentem
fundit calorem. Cur appetis ibi agere,
versari, ubi vel perire debes, vel vincere.

Ut cum hostibus, ita cum mulieribus
conversandum. Illi cervicem, hæ cor per-
tunt; aperti illi armis, hæ occultis per-
nanc major ab his, quàm illis metus, qui
certius exitium.

Si fructus, qui sperari, & damna, qui
metui possunt, æquâ lance pensentur, hæ
illis longè præponderant. Cedros libani
dejecit hæc pestis, de quorum casu
parùm timendum erat, quàm de casu An-
tonii.

Quantos leones domuit una infirmitas
delicata! Affectus, qui spiritualis est, fac-
lè degenerat in sensualem; nihil citius
putrescit, quàm caro, & sanguis. Hic sibi
qui fidit, consistit in lubrico.

II. Maji.

Angelos in juvandis proximis oportet imitari, qui in procuranda hominum salute nullum prætermittunt genus industria, ex successu autem, quiscunque sit, nihil beata sue, aternæq; pacis amittunt. S. Ignat. apud Ribaden. l. 5, c. 11.

SI nunc irritus viderur cecidisse conatus, fortè dabit fructum in tempore: De nullius etiam pessimi salute desperandum, quàm diu vivit, & spirat, viator manet. Quod unus, vel alter non potuit conatus, tertius efficiet. Curam Deus præcepit, non curationem proximi. Seminare nostrum est, Deus est, qui dat incrementum.

Si infra desiderium cadat eventus, cadendum non est animo; præmium non deerit, quod Deus voluntati, non operi, conatui, non successui, præparavit.

Si fructus longo labore partus, & in spem egregiam largo sudore educatus repente fortè turbine convulsus momento pereat, te non perdas. Adora fines Dei, tibi ignotos, tuis tamen meliores.

Si centesimus operæ fructus respondeat, & hinc partem mercedis accipis, sola

latium laboris; hoc ut laborem, ita & meritum imminuit.

12. Maji.

Malo Dei servos virtute prestare, quam numero, & re magis ipsâ, quàm nomine cultûque distingui. S. Ign. in Hist. Soc.

Magni exercitus magnis cladibus sunt obnoxii. Virtus non in cunctis, sed in fortitudine, hæc non in numero, sed in animo consistit. Ut sol unus mille stellis amplius lucet, ita fortis unus præ multitudine fungis robur alit.

Ipsâ copiâ res vilescunt, & facilè fatidicitatem, imò contemptum parit, quod obsequium, & semper est ad manum, Raritas pretium facit.

Multitudo sibi met gravis, prona est ad confusionem; facilè unus officit alteri, qui auxilio esse debebat, fit impedimento.

Non semper meliùs fit, quod à pluribus; quod in commune curatur, in communi negligitur. Plures Medici pejùs curant, Eunt in diversa, sæpe contraria consilia; perplexum citiùs faciunt, quàm sanum. Tu talis esse conare, ut sis unus pro mille.

13. Maji.

*Eamus alacriter, securi, crucem quacunq̄
ferenda sit, sine Christo minimè futuram,
ejusq̄ presidium adfore semper nobis ho-
stium omnium conjuratione potentius. S.
Ignat. apud Bart. l. 2.*

Rudis & indoctus patiendi patitur,
qui didicit pati, sine vulnere, imò si-
ne sensu vivit; quibus commovetur ille,
lætatur iste, sub quo onere alter gemit, ex-
ultat iste. Tantùm interest inter volentem
& nolentem pati.

Præparandus ad dura animus. Sæpius
in die quid dolere, quid sustinere possis, oc-
currat. Prævisa minùs, volita nihil, ferient.
In manu nostra est, parùm, aut nihil pati.

Sua crux habet solatia, his uti si sciamus,
nulla nos adversitas faciet infelices. Post-
quam Christus cum gaudio sustinuit cru-
cem, omnem huic sustulit amaritudinem.

Filius Dei non fuit sinè cruce. Crux non
erit sinè Christo, si hanc velut ex ejus
manu dono submissam accipias, si ejus
imitatione feras. Quisque suæ vel crucis,
vel fortunæ faber.

14. Mae

14. Maji.

*Vestis tua, ut quadret, sit honesta, sit ad usum
loci, in quo vivis, accommodata, sit
tuis tui professioni congrua. S. Ignat. vi
l. 3. f. 211.*

Qui ex veste quærit æstimationem, ab
se carere pretio, satis docet. Tu
stem, non te vestis ornet. Parùm intere
glabra, an scabra sit concha, quæ reg
margaritam; huic pretium illa non
trahet.

Quàm miser, qui à manu sartoris, et
argentarii arte mercatur famam? Quid
la vestis pretiosa, quam appetis? Quid
ricum, & purpura? Sunt vermium exco
menta. Nobilis scilicet gloriandi mater

Vestis perpetuus est ignominia char
ster, Adamo in pœnam peccati data, pe
quem cum traduce peccato ad filios ve
stis necessitas descendit, confusionis po
rius, quàm gloriæ argumentum.

Ut regat, ut à frigore, ac reliquis co
li injuriis corpus tueatur, non ut orna
ut superbiæ serviat, vestis data est, qu
hanc derorques ad vanitatem?

15. Maji.

Si pulsu pravorum affectuum insolenti animum ad scelus caco-dæmon proritet, remediis quoque insolitis spontanea afflictionis, præter consuetas, occurrendum.
S. Ignat. apud Barto. l. 3. f. 218.

UT clavus clavo, sic insoliti morbi non solitis pellendi sunt medicinis; ubi discrimen certius, potentiora illic apponenda sunt subsidia, Contraria contrariis eliduntur.

Nec in numero, nec in viribus tentationum succumbendum. Semper cælum orco, gratia dæmone potentior est. Nec sinet te Deus tentari super id, quod potes.

Pejor est bello, timor ipse belli; nihil periculosum magis, quàm hostem formidare. Si times, jam meliore tui parte victus es. Animositate nostrâ exarmantur hostes; dum nos assurgimus, tum illi cadunt animo.

Si multi, si frequentes te hostes impetant, crede tibi suggeri materiam victoriæ. Coronare te vult Deus, quod ille non posset, nisi hostes tu sentires.

16. Ma-

16. Maji.

*Caveant, qui regunt, ne suos asperitate
faciant alienos : vel suspicio severitate
nocet. S. Ignat. ap. Barr. l. 3. t. 265.*

Qui duris asperantur, illi mollioribus
cedunt remediis. Adamas immobilis
perstat sub ictibus, ad tepidi sanguinis con-
tactum duritiem oblitus, in omnes, qui
volueris, partes secedit.

Nobilior indoles tam parum asperis tra-
ctari, quam parum leo catenis vinciri se-
nit, rumpet has, qui tenui filo duci se sine

Homines tractamus, non belluas, quae
do hæc humanitate regi volunt, quam
magis illi abituri in feras, nisi pro natura
ratione gubernentur.

Non longus morum præses metus est
nec diu, nec feliciter illos moderatur. Ut
ignis violentè compressus ruinas agit, qui
mollius habitus in fumum sine damno
abivisset. Qui timetur, timeat sibi, ac
disciplinæ.

17. Maji.

*Religionem ingressurus sciat : non fore
perpetuam, & quietam illic sedem.*

*pede conjunctim utroq³, voluntate nimis
rum, & judicio limen transfiliat, S. Ign.
ibid. l. 3. f. 270.*

A Cephalum esse oportet Religiosum.
Christus Religiosorum Alpha, in ca-
pite libri de se scribi voluit, ut faceret vo-
luntatem Patris: Hoc nempe caput & sum-
ma vitæ arctioris est: caput posse subicere.

Nec gravis esse potest, hæc parendi
promptitudo, nisi renuenti. In cujusque
manu situm est, ut jugum sibi reddat sua-
ve & onus leve. Si velit, quod superior,
facilia fient omnia.

Nullum intolerabilius inobedientis ju-
go, quod vult, non potest; debet, quod non
vult. Perpetuum martyrium, idque sine
merito, bis patitur, & à se, & à præside.

Ceræ instar mollis, facilique manu tra-
ctabilis semper lætus, formas in omnes fimo
gi se finit, digiti nutum sequitur, nec lacer-
rum expectat.

18. Maji.

*Fovendo infirmo quidquid peculii adest, im-
pendatur; nos qui rectè valemus, si alia
non suppetant, duro pane facile vivemus.
S. Ignat. apud Bart. l. 3. f. 274.*

Li

Liberalitas suis semper digna encom-
 re ipsâ major fit, si in ægros diffunditur;
 tur; hæc debitorem facit Deum, nec
 quòd timeat paupertatis angustias, qui
 ægros liberalis extitit.

Magna pars mali tollitur, si liberalis
 æger effectum experiatur; nec leviter
 tigur dolor, si eum cum compatiens
 divilum advertat.

Geminum malum est, si corporis infirmitas
 animi secum trahat ægritudinem
 quam turpis creat parsimonia. Sic enim
 afflicto additur afflictio.

Si, quod pronum est, erroris aliquis
 æger committat, non ægro, sed ægritudi-
 adscribendum: corporis namque indispo-
 sitio, facilè transit ad animum, & physicum
 nimis, quàm sæpe agit in morale.

19. Maji.

*Tantâ in Deum niti oportet fiducia, ut ma-
 re ipsum, si navis deesset, nuda se in
 bula superaturum credat. S. Ignat. de
 Mass.*

Tanta est Dei potentia, immensa libe-
 ralitas, ut humanâ spe, quantacumque
 sit, minùs exhaustiri, quàm mare tenui
 chleari possit.

Minùs accipimus, quia minùs speramus, accepturi multa, imò plurima, si tantumdem sperare didicissemus. Non Deus, sed pusillæ spes nostræ, nos pauperes faciunt.

Tentandus quidem non est Deus, nec expectanda miracula, ubi nulla urget necessitas, sed ubi divinæ voluntatis arcana nobis patent, quod à nobis est agendum strenuè: reliqua ita firmâ spe committenda Deo, quasi media omnia præsentia videremus.

In causâ Dei necessaria nunquam deerunt subsidia; vel, si desint hæc, aderunt prodigia; prodigiis omnibus majus, & hæc ætenuis inauditum foret, spem ope divinâ destitui.

20. Maji.

Cum superior aliquid tibi præcipit, non vetat te prudentiâ uti. S. Ignat. vitæ l. 3. l. 281.

Non adeo stupida virtus est, ut in iis ratiocinationem excludat, quæ cum non defuisset obedientia, exequentis industria, circumspèctionique permisisset censeretur.

Ut jussa promptè, ut sine causarum ins
G da-

dagine cæcè impleas, urget obedientia, sed
ut in circumstantiis ab ea nec imperatio
nec prævisis tibi noxius, proximo gravi-
sis, illa non jubet, sed tua indiscretio.

Imprudentiâ grande malum! ubique
cum bruchis impingit. Ejus emendatio
vel omnino sine spe, vel carò nimis, id est
multis emenda erroribus.

Discretio ubique, in via virtutis tam
maximè necessaria, quantò res intenta pe-
tiosior, tantò damna sequi possunt gravi-
ra. Quod corpus absque oculo, hoc opus
est absque prudentia.

21. Maji.

*Miraculum sanè fuerit maximum, si deus
sua ope iis, qui sua ejus amore re-
querunt. S. Ign. apud Bart. l. 4. f. 341.*

Qui electione, non turpi necessitate
pauper est, non egebit. Fertilis ager
Dei manus est, quidquid in eam reponitur
fructum reddet centuplum.

Plus dat voluntaria paupertas, quam
fortuna prodigalitas dare, imò quam
avaritia nostra desiderare possit: dat enim
nihil appetere; quò habitò, plus possidet
quam haberi possit.

Aliud est beatum, aliud divitem esse ;
felix est, qui nihil cupit : qui multa habet
dives est , & fortunatus. Majus autem
quid felicitas est, quàm fortuna. Deus fe-
lix est, non tamen fortunatus , sed felix
non tam ideo, quòd habeat omnia, quam
quòd nihil cupiat. Vide quam Divina res
paupertas sit?

Quidquid natura deberet, aut fortuna
dare posset, utrumque superat paupertas ;
utrâque ditior ; plus quippe illis, quàm
huic deest.

22. Maji.

*In eum dives gradum enitatur, ut possessor
sit eorum, quæ possidet, nec ab iis possideri
se sinat. S. Ignat. apud Nolarci c. ult.*

IRritis votis fatigantur mortales! conse-
qui opum dominium non valent : ab
ipsis possidentur rebus ; hæ dominantur,
voce vulgi, dominis ita subsunt, qui præ-
esse debuissent.

Quisquis amat, servit; quantò plùs
amantur opes, tantò gravior eorum servi-
tus. Ita qui heri futuri erant, mancipia fi-
unt. Parum interest, ferreis, an aureis cate-
nis vinciaris, si libertas amissa est.

Illa in opibus peior servitus, dum con-
 cervamus dona fortunæ, obnoxii sumus
 malis gratiæ; temporalia quærimus, id est
 gradus ipsi struimus, per quos in animam
 damna, utinam! non æterna, præcipit
 mur.

Si opes propter Deum relinquere de-
 rum esse non debet, secus divitiis, ut afflic-
 tum cum vitiis nomen, ita par ab utriusque
 mendum foret exitium.

23. Maji.

*Precedi studio deditis per periculum faci-
 unt successus, & ariditas; illo proclivis
 est, ut animus intumescat; hanc facile
 tedium provocatur. S. Ignat. apud Bar
 l. 4. f. 379.*

Nullâ re magis, quam oratione
 mus; hæc vitæ melioris anima est
 nec ulla tamen in re sæpius bonis mentibus
 demon illudit. Sic optima maximis per-
 culis sunt obnoxia.

Quæ sublimia, quæ præter ordinem
 sunt, non pete; plus habent periculi, quam
 emolumentum. Quidquid recedit à vulgari
 accedit ad fastum. Medio tutissimus.
 Quanti hostes orationis? distractio

nuñt, exsiccat ariditas, curæ morantur, impedit dæmon, & quod mirandum magis, ipse successus corrumpit, & gustus enervat

Tunc oratio Deo grata, tibi utilis erit, si humilis, si à communi modo non degener, alienum potiùs ductum, quàm tuum sequatur appetitum. Non semper prodest, quod sapit.

24. Maji.

Non sumus domini corporis, sed Deus; ideo ejus afflictiones unâ singulis mensurâ dividendi non possunt. S. Ignat. ap. Bart. l. 4. f. 381.

UT domini non sumus corporis, ità servi esse non debemus, nec ejus parendum cupiditatibus, nec necessitatibus aliquid subtrahendum.

Nobilis jumentum curam nobis impositam credamus; foveri debet, non ultra modum, ne recalcitret; nec infra, ne oneribus impar succumbat; sentiat calcaria, ne otio torpescat, sed & fræno revocetur à præcipiti cursu ad quietem.

Faciliùs est flagris verberare corpus, quàm ferocem flectere voluntatem; cingi hispido cultu tam durum non est, quàm si

cingat te alius, & ducat, quò tu non vis.
 Multa sunt, quæ corporis macerationi
 præstant.

Omnis, & hæc potissimum virtus con-
 sistit in medio, ut nec omittatur necessarium,
 nec cum valetudinis periculo accumule-
 tur nimia corporis castigatio. Fortè plu-
 res in defectu, quàm ejus excessu deficiunt.

25. Maji.

*Usitatum est demoni, foris, quàm domi
 potius gerere; contra Deum interiùs ma-
 gis, quàm exteriùs hominem elaborare,
 & excolit. S. Ignat. ibid. f. 383.*

Sincera virtus Deo innotescere gestit
 non homini; latebras potius quærat,
 quàm publicum; Dei, qui videt in abscon-
 dito, non hominum oculos requirit, tunc
 contentus conscientia.

Qui vult decipi, statuatur ab externis ju-
 dicio. Heu quoties ludimus, & ludimur.
 hypocrisi ludimus alios; externam pietatis
 specie contenti, quòd vivamus, ludimur
 ipsi.

Cortice delectamur, medullam negli-
 gimus. O præposterarum hominum curarum
 quæ in exterioris culturam impenduntur.

omnes, vix ulla extenditur ad interiora.
Nemo amentius delinquit, quam qui se
neglecto, curat opinionem sui.

Omne hominis pretium anima, omnis
hujus decor virtus est, hanc qui non exco-
lit, turpis est, licet Adonidem formâ supe-
ret; quæ latent, pretiosiora sunt iis, quæ
patent.

26. Maji.

*Impugnaturus hominem demon primum
circumspicit, quâ parte debilior, quâve
neglectior sit; eò machinas admovet, il-
lic impressionem facit. S. Ignat. apud
Bart. l. 4. f. 382.*

Maximum ad vitam bonam compen-
dium est sui notitia. Sæpe hostem
persequimur, qui parum nocet; interea ca-
pitalis, quia latet ignotus, in mala nostra
tutò grassatur.

Andabatarum more cæcus pugnat, qui,
quem ferire hostem debeat, non intelligit,
ictum vibrat incertum certo sui periculo,
nullo fructu.

Imbellis in nos dæmon esset, nisi foedus
cum cognatis vitiis iniret; his nos suppe-
nis expugnat. Huc igitur conatus, huc ar-

ma : Si vitia nostra subigantur, non est, quod orcum metuamus.

Si nos in animæ nostræ lucra ita vigile essemus, ut hostis est in detrimenta, quæ citò, quàmque facilè sancti essemus. Primus huc gradus est, passionum suarum principem & nôsse, & persequi.

27. Maji.

Qua retrò sunt, quæso, in gratiam Christi obliviscimini, & quasi nunc primum tam longum iter susciperetis, virtutis viam indefesso progressu alacriter metimini. S. Ignat. ep. ad Hisp.

UT friget focus, quem non quotidie ignis accendit, sic pronum est ad naturam redire vitia, nisi quotidiana in domandis insudet diligentia. Sol quotidie cursum inchoat, virtutis quoque seminata novo in dies passu est auspicanda.

Cur negemus animæ, quod tam solerti curâ præstamus corpori? hujus imbecillitatem novo quotidie alimento confortamus; suum etiam illi debetur nutrimentum. Nisi oleum affundas, lumen & flamma deficient.

Quidquid spiritualis thesauri longior cura

cura cumulavit, facile omnem dies unus
dissipabit, nisi dies omnis foveat industri-
am. Quid prodesset vicisse toties, si semel
succumbas.

Non bene finiet, qui non quotidie in-
cipit. Quotidie potest malè agi, vel ideò
egregia animi ferventis decreta quotidie
promulganda sunt cordi, eique inelaman-
dum: Vive hodie!

28. Maji.

*Certum est pigros, quòd se ipsos non vix-
cant, nec ad animi pacem, nec ad perfec-
tam unquam virtutis possessionem veni-
re, cum tamen diligentes utrumque pau-
cis diebus facile consequantur. S. Ignat.
ep. ad Hisp.*

Quidquid bellorum, & molestiarum
patimur, intra nos est. Frustra dissi-
diorum causas, & perturbatæ pacis fontes
alibi quærimus, aut querimus; domi est
scaturigo.

Quisque suæ fortunæ, quia quisque suæ
pacis faber est; externa bella domesticæ
paci nihil officient, nisi tu ea velis admit-
tere, nunquam usque ad animam pene-
trabunt, minùs cor ferient.

Mira res! verbum, quod te vulnera
 acutissimè, nullum alteri sensum movet.
 Idem, qui te sternit calus, alium nihil com-
 movet; nempe quidquid recipitur, pro-
 modum recipientis recipitur. Cur affli-
 geris?

Tuâ, non aliorum culpâ hæc accide-
 runt, quæcunque animi tui pacem even-
 terunt, de manibus tuis sortes tuæ.

29. Maji.

*Si in bello generosius miles pugnat, ut fun-
 tem gloriam & exuvias colligat, quæ
 vos, ut de vobis victoriâ strenuè patri-
 æternam gloriam in cœlesti regno conse-
 cuti triumphetis, Christi militum nec
 men, nec animos impletis. S. Ignat. ibi.*

Non est monstrum turpius, quàm no-
 men habere militis, & animos fœderis
 nã; galeatus nempe lepus risum meretur
 non gloriam, colo dignior, quàm arenâ.

Quò generosior Dux est, tantò minus
 tolerabile ignavam sub ejus labaro mili-
 tem agere. Cui tu militas? vide: nisi gene-
 rositatem induis, aut nomen, aut morem
 muta.

Si militia est vita hominis, cur ignavus stertis? cur ad difficultatem, & vel ad suspicionem vulneris impallefcis? Non est hoc pugnare, sed otio & inertia diffluere.

Turpè est gaudere velle stipendius, & nolle vigilias obire: turpiùs æterna sperare, & modici temporis labori se subducere.

30. Maji.

Illos in celo pretiosissima corona manet, qui opera sua omni, quâ possunt, agunt diligentia, nec enim sufficit opera per se bona facere, sed bene facere. S. Ignat. ap. Nolarc.

Aliud est bona facere, aliud bonum effici: nec enim quia bona feceris, continuo factus es bonus, nisi bene eadem feceris. Bona, & non bene facere, idem est, ac characteres, quos formas, liturâ obliterare.

Opus commendat artificem. Vel lineâ plùs valet Apellis, quàm mille imagines alterius, qui tabulæ colores illinere contentus, quos, non quomodo pingat, observat. Tu pingis æternitati.

Ponderantur in schola virtutis actus, non numerantur. Forma dat esse rei, non ma-

teria. Non tam quid muneris, quàm quomodo agas, te commendet.

Bene facere, est rem ad legum amussim facere; suo rem quamque tempore & modo facere; à neutro vel latum unguem recedere. Sic qui agit, multùm facit, esse non multa.

31. Maji.

*Præter omnia velim unumquemque vestrum cum zelo gloria Dei, proximorumque salutis, Jesu Christi Salvatoris nostri puro, & sincero amore lucere. S. Ignatius
Epist. de perf.*

Minùs te est, quidquid amas; infra te am descendis, dignitatem, quod aliquid præter Deum amas: omne enim illud terra est, aut sub terra natum, quibus te præposuit natura, turpiter infra illa te abjicit concupiscentia.

Licet omne aurum, quod ars hæctenus aut natura produxit, amore mercari potest, tanti emendum non esset; plus amare valet, quàm omnes thesauri.

Si creatis amorem tribuas, te perdis quia das non recuperaturus, das non redimitur; qui horum semel amore illaqueatus hæ-

hæret, egenus est maximè, quis enim egenus
tior, quàm sui?

Sine corde sunt ista, quæ amas, non re-
damant. Ibi tuus figatur amor, unde reci-
procum sperare possis, eúmque sincerum
unà, & sempiternum; quem extra Deum
non invenies.

I. Junii.

*Ad quem finem vocati estis, ad eum infra-
ctis animis enitimini, cum tot ejus causâ
vobis à Deo auxilia, & instrumenta sup-
petant. S. Ignat. apud Bart. l. 4. 328.*

Innumeras habet gratias vocatio pedis
sequas, seriem illarum huic Deus alliga-
vit. Ut annulum annulus in catena, sic
gratiam gratia in vocatione excipit. Dum
tamen augentur dona, rationes etiam au-
gentur donorum.

Multis obæratu multum debet. Cave,
ne multitudine obruaris, & ipsa Dei libe-
ralitas te miserum efficiat; quantò ampliùs
accepisti, tantò arctius habes vinculum, es
in are alieno. Vide: quâ solvas.

Sublimis est finis tibi à Deo constitu-
tus, nec minora tamen ei assequendo præ-
sidia; ita hæc ad illum dirigenda, ut magna

sine magno conatu obtineri non posse me-
mineris.

Nec pericula hęc, nec difficultates me-
tue ; & has, & illa gratia vocationis immu-
nuet, tibi que vires addet , ut ubi naufragi-
um pateretur alius, te vocatio seruet in
columem.

2. Junii.

*Quanta illorum paucitas, qui sanguinis pre-
tium ad salutem utantur ? S. Ignatius
ibidem.*

C Adit a finis , est, qui subleuet, & si ca-
dat anima , quis ei levandę manum
admoveat ? sic pretium sanguinis Christi, sic
infiniti valoris merces contemnitur !

Nummus perditus quantã curã quaeri-
tur, & si gratia Dei pereat, quã rarus ullã
solicitudine tangitur , cujus tamen mini-
mus etiam gradus omnes totius orbis the-
sauros pretio longissimè antecedit.

Christi sanguis in totius orbis pretium
datus est, & tamen (O quã vera, tam la-
chrymabilis cogitatio !) pauci sunt, quibus
prodest ad salutem. Multi vocati ! pauci
electi !

Christi plũs, quã Abel justus, sanguis

clamat de terra vindictam. Sic, qui fufus
est in salutem, convertitur in ruinam, &
redemptionis pretium, fit perditionis ar-
gumentum.

3. Junii.

*Nec duntaxat invicem vos perpetuò dilige-
re, & amare debetis, sed amorem illum in
omnes communicare. S. Ignat. ibid. f. 331.*

SI vera charitas est, vel sol sic in univer-
fo, vel punctum in circulo; Ex hoc re-
ctæ ad univerfa circuli puncta ducuntur li-
neæ; ille lucere, & prodesse pari luce co-
natur omnibus.

Omnibus debitores sumus, ut omnibus
omnia fiamus. Nec id quidem ad speciem
folùm, hoc enim non amare est, sed adula-
ri, non prodesse, sed decipere velle; indi-
gnum humanâ societate vitium!

Magneticum hoc amoris arcanum est,
ut qui amat omnes, pariter ab omnibus
redametur. Echo nempe charitas est, red-
dit, quem accipit affectum. Hæc sola justa
est humanos favores aucupandi via.

Imitatores ejus fimus, qui ut charitatem
nos doceret, pro uno non magis, quàm
pro omnibus mortuus. Partiales affectus
sunt odiorum semina.

4. Ju-

4. Junii.

*Paucissimi sunt, qui intelligant, quid illi
Deus faceret, si totos se ei permitterent.*
S. Ignat. ibid. §. 36.

Incertæ sunt providentiæ nostræ, & my-
opes oculi, pauca cernunt, pauciora dis-
cernunt; alius proinde oculus nos regere
alia de nobis providentia disponere debet,
ea nempe, quam nihil later.

Periculosa plenum opus est alex, Divi-
næ se dispositioni subducere: Fugit Jonat.
& naufragium subit, Nemo periret, nisi
Dei ductum aspernaretur.

Si cæcus cæcum ducat, ambo in fove-
am cadunt, ubi cæca voluntas ab exæco-
tis passione affectibus raptatur, quid re-
stat, nisi præcipitium?

Ille alio felicior, qui Dei voluntatem
certioribus novit indicis, hanc dum se-
quitur, viâ regiâ graditur ad felicitatem,
errare nescius, dum ab eo regitur, qui est
via, veritas, & vita.

5. Junii.

*Qui invitati, ac dissentientes, actu tamen iusto
præsidium exequuntur, inter vilissimas
man-*

*mancipia sunt numerandi. S. Ignat. apud
Maff. l. 3 c. 7.*

H Onesta, & generosa indoles calcari-
bus non eget; facillimo ductu ad vir-
tutem omnem impellitur; dura contrà, &
illiberalis, etiam mille verbis, aut verberis-
bus vix compelli se sinit.

Tarditas, & mora multum gratiæ demit-
uti beneficiis, ita & obedientiæ. Si enim
hilarem datorem diligit Deus, morosum
utique aspernabitur. Age, quod agendum
est, sed age promptè.

Quæ coacta sunt, nec accepta, nec du-
rabilia esse possunt. Dura non expectat,
humano nutu contentus, qui infra homi-
nes abjectus non est.

Quantum onus imponit superiori mo-
rosus obediens! facilius ipse opus peraget,
quàm imponat; si videt lapidem se citius,
quàm subditum ad iussa moturum.

6. Junii.

*Sicut viribus corporis, & animi abusi su-
mus, ut contra Dei legem faceremus, ita
recuperatâ per pœnitentiam gratiâ, iis-
dem viribus ad vitæ emendationem uti-
mur. S. Ignat. apud Orland. p. 1. l. 5. n. 7.*

Par

P Ar pari reddere, lex est justitiæ; qui
minùs, quàm debeat, dedit, legem
non implevit. Heu me! in quanto debito-
res sumus, & quàm segnes in exolvendo.

Unius peccati malitiæ vita, imò æterni-
tas non sufficit expianda, & ubi injuria
compensatio? ubi pro remissa culpa grati-
tudo? ubi pro pœna satisfactio? Non in-
tres in judicium cum servo tuo Deus.

Dignissimum est, ut quæ fuerunt media
ad iniquitatem, fiant ad sanitatem instru-
menta, & membra, quæ vitiis serviverunt,
virtutis exercitio addicantur.

Corpus magis reum fit, an anima, fru-
stra disceptas, par utrumque culpa com-
plectitur, eadem manet pœna, nisi par
utramque expiet pœnitentia.

7. Junii.

*Ut omnes lucrifaciat sapiens hominum pro-
scator, omnibus attemperare se debet, li-
cèt minor conatui fructus respondeat, S.
Ignat. in vita l. 5, c. 11.*

I N magnis etiam voluisse, laudem mere-
tur, licèt infra intentionem sit successus.
Ex conatu, non ex eventu meritum nobis

expectandum. Ille quippe solus in nostra,
hic in unius Dei, est potestate.

Illam Dei erga nos liberalitas est, ut inopia
nostræ conscius nihil à nobis exigat,
præter bonam voluntatem, reliqua in se
assumit. Unde, qui fecit, quod potuit, læ-
gem implevit.

Etiã in rebus opinione nostrâ opti-
mis, si spes, & labores nostri cadant irriti,
credere debemus, esse melius aliquid, quod
licet nobis incognitum sit, satis est esse illi
in aperto, cui nihil absconditum.

Si tua intentio affectu careat, subtrahi-
tur tibi non occasio meriti, sed vanitatis,
hujus loco materia tibi offertur patientiæ,
aperitur campus adorandi judicium Dei.
Vide, quanta bona in bono non obtento!
Fac quod potes. Deus supplebit ea, quæ
non potes.

8. Junii.

*Ubi secundo cursu fluunt omnia, suspicio sit,
an non illic parum felix sit Divini obse-
quii cursus? S. Ignat. ibid.*

Nimia maris tranquillitas naviganti-
bus solet esse suspecta; diuturna
quippe malacia graviorum prodroma est
tem-

tempeſtarum. Non bene res agitur, ubi bene ſemper agi videtur.

Proſperitas nimia ſeducit ad vecordiam, tollit metum periculi, facit incautos hoſtium exponit inſidiis, ſui creat fiduciam, & quid hâc felicitate infelicius? latet anguis in herba.

Navicula Petri luçtatur cum fluctibus. Inter adverſitates creſcit Eccleſia, Sanguis Martyrum ſemen eſſe debuit Chriſtiano- rum: ita bona non fiunt, niſi renitentibus malis.

Ut ſine vulnere non gemmant vites, ſine vomere non ſperatur meſſis, nec ignis in flammam aſurgit, niſi flabris, & vento concuſſa, ſic languet ſine adverſario virtus, nec eſt meritum, ubi deeſt difficultas.

9. Junii.

Mos ſpontanea mortificationis palàm extra ordinem ſuſcepta utiliter prohibetur: tum ut meminerint præſtare victimis obedientiam, tum ne ſe inaniter efferant. S. Ignat. in Hiſt. Soc. p. l. 1. n. 6.

SI triumphus concedatur in minoribus, deeſt ſtimulus ad majora; inter ea quæ vincenda veniunt, principatum tenet

voluntas. Capite mali sublato, reliqua facilius vincuntur.

Mortificationes, quæ plus habent strepitus, minus ponderis, speciem habent æstimationis, sed sub iis intacta manent vitia, gaudētque se præteritis in leviora conatus absumi. Radix malorum est castiganda.

Quæ præter ordinem assumuntur, suspecta sunt; maximè si leviori manu peragantur, quæ communia debent esse singulis; tum enim certum habe, sub extraordinariorum pallio vel hypocrisis, vel vitium aliud latitare.

Nulla tutior ad virtutem via, quàm ordinaria. Hanc trivère tot Antecessores, monstrat Regula, dictavit Spiritus sanctus; ab hac, qui recedit, accedit ad errores.

10. Junii.

Isdem contra demonem utendum est armis ad salutem, quibus ille abutitur ad nostram perniciem. S. Ignat. in Hist. Soc. l. 3. n. 48.

T Alio reddendus est orco, ut confusum redire pudeat ad certamen; dolos, quos in nostri ruinam fabricat, ipse sentiat. Si arrogantiam tentet, submissione occurrendum. Si

Si mille illi sint nocendi artes, totidem nobis resistendi nova sunt præsidia, nihil est, quod metuamus, iis ipsis, quæ contra nos acuit, telis vinci potest, modò iis sciamus.

Inclinationes nostras habet ille in se confilia, & nostra damna fœderatas, hæc agit adjutricibus, quidquid in nos proficit. Si verò eas nos sub jugum rationis mille virtuti servire cogamus, heu! quantum ingemit dæmon, & exarmatur.

Adeò nempe imbellis est dæmon, nisi nos arma illi ministremus, nihil adversum nos moliri possit. Vitia nostra venient nobis ad triumphos, si ea victoria nostræ materiam statuamus.

II. Junii.

Quos natura bonitas ad amplam fortunam in saeculo erat provectura, hi quoque in Deo gloria strenuè proferenda successus habuerunt uberiores. S. Ignat. apud Bart. l. I. c. I.

Detestanda parentum avaritia, qui filios Religioni, divinòque cultui destituant, quos vel deformes, vel stupidos filios natura donis destituit. Hoc nempe est cum Caino deteriora Deo offerre in holocaustum.

Optima debentur Optimo. Non gratiam, sed indignationem relaturus, quisquis mancum, aut cæcum immolaverit holocaustum. Maximus divinæ Majestatis contemptus est, vilibus coli.

Liberalis Deus est, sed in liberales. Nihil familiæ splendori recedet, licet natorum optimus Numini consecretur. Sic perdere lucrum est, nec enim deerunt Deo media, nec bonitas, ut acceptum cum fænore reddat.

Sacrilegi proventuum Ecclesiasticorum depeculatores sunt, qui ministrari, non ministrare, saginari de altari optant, non sanctificari; lanam, non oves, se, non Deum querunt. Et quod his præmium? imò quæ tales pœna excipiet?

12. Junii.

Tempestas absque nostra culpa in nos sæviens est quedam futuri, & secuturi brevi proventus significatio. S. Ignat. in Hist. Soc. p. I. l. II. n. 60.

DUm gravissima sævit tempestas, ibi proxima imminet serenitas, ubi supremas in nos vires exeruerit invidia, ibi fessa conquiescet. In spe sit fortitudo tua.

Omne

Omne momentum nostræ felicitatis patientia est, magnum domesticæ pacis sacramentum, asylum securitatis, præcol caduceus felicitatis. Feramus patientiam quæ mutare non possumus.

Quemadmodum nihil frequentius quàm pati, nihil pariter magis necessarium patientiâ. Hæc commune malorum omnium medicamentum, quâ velut dictamini cervi, expellimus aciem, ferrumque malorum.

Nec minimam artem puta patientiam. Compendio quodam se à dolore & suppliciiis tam vitæ, quàm hostium liberat, qui pati novit. Invulnerabilis animus solam patientiâ. Meliora spera.

13. Junii.

Persecutio flabellum est, quo virtus nostra excitetur, si illa, quod absit, deficiat, marcescet inde, nec rite munere suo perfungetur. S. Ignat. apud Corn. à Lap. in prophet. ma. c. 13.

Persecutio, quantò insistit gravior, tantò nos in virtute solidiores facit, non secus, ac validiores venti urgent arborem, ut profundiores in terram radices mittat.

Illam nempe sollicitos nos facit, ne in nobis
inveniatur aliquid, quod jure persecutio-
nem mereatur.

Continuus hominum favor, & commu-
nis applausus facile animum inflat, & im-
memorem facit officii. Bonum mihi Do-
mine! quia humiliasti me.

Dum nos odit mundus, maximè bene-
facit, dat enim occasionem meriti, virtutis
exercitium: causam offert, ne ametur, ut
despiciatur.

Si nulla nobis in hominibus spes, cogis-
mur omnem in Deum transferre: illis dum
nos displicere advertimus, monemur, ut
Dei favores conemur promereri.

14. Junii.

*Domine, ecquid ego volo? aut quid velle pos-
sum extra te? S. Ignat. apud Ribaden. l.*

s. c. l.

Cor hominis parvum est, magna ta-
men desiderare potest. Votis ejus
mundus totus non sufficit; capacem quip-
pe Dei animum, quidquid Deo minus est,
non explebit.

Fluxa omnia, & instabilia sunt, nisi cor
immobili affixeris, continuo fluctuabis.

H

An-

Anchoram fige in Deo, Fige per fidem, fige per spem, fige per charitatem. Funiculus iste triplex nunquam rumpetur.

Illa sola beata est voluntas, quæ habet quidquid vult; quod in manu cordis nostri est, nemo potest eripere, alia omnia fortunæ subjecta sunt. Deum si amas, nemo tibi thesaurum eripere potest.

Si quærenti regnum Dei, reliqua omnia adjicientur, quid deesse poterit Deum quærenti? cum hoc, nihil habendo, satiare poteris, sinè hoc, omnia habendo, adhuc egebis.

15. Junii.

Qui voluntate solùm obediunt, repugnant ratione, uno tantùm pede in Religione versantur. S. Ignat. apud Mass.

Periculosa statio, uni tantùm ibi persistere, unde facilis ad ruinam impulsus. In edito stas, toto mundo superius, unus status sufficit, ut desertâ statione felix stylita concidas.

Ubi domestica vigent dissidia, diu non stabit respublica; ità dum voluntas distat à iudicio, nec constantia expectari potest operis, nec successus. Ratio, & voluntas

sores sunt , mutui auxilii ità indigæ, ut neutra sinè altera ad virtutem eluctari possit.

Dum ratio, & voluntas mutuuum bellum foveat , una subruit alteram à profectu, dum conatur una, revocat altera ; ità fit, ut nec una , nec altera obedientiæ præmium obtineat.

Quod Deo in nobis placere potest , iudicii est promptitudo , sinè qua mortua est obedientia, & licèt moveri ad imperata videatur, cadaver est, animâ caret, à qua vitam, & vigorem capere debuisset.

16. Junii.

Cum intimo , maximòque dolore videte , in quanta ubiq; gentium ignoratione Deus versetur. S. Ignat. apud Bart. l. 4.

Heu quanta in Dei agnitione caligo ! noctuæ vivimus , æternæ lucis ignaræ ! tenebras nobis non tam mysterii sublimitas, quàm negligentia nostræ veterum affundit.

Quot non anni rerum creatarum cognitioni tribuuntur , atteruntur vires , ætas impenditur , ut sciamus nocitura, & in discenda Sanctorum scientia, in conse-

quenda Dei cognitione nec tempus est,
nec labor.

O vana hominum studia! ut opes, ut al-
quis honoris gradus, ut hominum notitia
obtainetur, quæ curæ? quanti conatus?
quis est, qui recogitet corde, quid Deo de-
beat?

Sedent in tenebris, & in umbra mortis
tot hominum millia, in tenebras æterna
ruitura, nisi tu iis facem accendas, quæ de-
ce ad cognitionem Dei, ad veræ fidei li-
men adducantur. Quid moraris?

17. Junii.

*Omni contentione laborandum, ut id, quod
sequimur, assequamur, & perfectionis vi-
am ingressi, perveniamus ad id, quod per-
fectissimum est. S. Ignat. apud Lancie.*

Multi, cum bene cœperint, malè con-
summârunt, dedecore digniores
quàm elogio: quòd vel majora viribus cœ-
perint, malè providi, vel bene cœpta tan-
defectione deseruerint.

In littore sanitur celeusina. Quid jura
forti lacerto fulcare maria, fluctus scindere,
re, charybdes arte omni vitare, si nunquam
detur designato littore frui.

Inconstantis animi est, multa inchoare. Unite præstat impendere, donec plenè consequaris intentum. Assequitur nulla, qui sequitur plura. Porro unum est necessarium. Quid juvat Christum sequi, si non consequaris.

18. Junii.

*Nulla est bestia super terram demone effec-
rator, acrior, & pertinacior in hominem,
ut cum pernicie nostra, maligna, obstina-
taque mentis suæ desiderium adimpleat.*
S. Ignat. de spir. dignit.

SI cecidit de cælo Angelus, ex Aposto-
latu Judas, quis est, qui stare sinè justo
timore aufit? Nec Salamone doctior, nec
Davide sanctior es, nec Petro meliùs instru-
ctus, & necdum times?

Nullus adeò sanctus, aut in virtute pro-
batus est, qui timoris expers vivere possit.
Respice columnas cæli, contremiscunt il-
læ; suspice stellas, de cælo ceciderunt.

Vide naturæ tuæ in peccato conceptæ
fragilitatem, hostis tui partes in omnes vis-
gilis industriam attende. Numera, si potes,
lapsuum occasiones tristes, te meliorem
minùs cogita; sic in timore, & tremore sa-
lutem tuam operare.

H 3 Inis

Initium sapientiæ timor Domini, sine quo malè tutos in via virtutis gressus figimus, vel enim in superbiam incidimus, vel in socordiam.

19. Junii.

Cum nullo mortalium licet pessimo, de rebus Dei sermo miscetur, quin plurimum in lucri referatur. S. Ignat. apud Nad. Julii.

Magna vis est gratiæ! momentum sufficit, & è Saulo Apostolum, è pessimo efficit sanctissimum. Sic nempellata orbi, momentò tenebras omnes expellit.

Unica vox gladio ancipiti penetrabilior ità pervadit animum, ut totum immutet. Brevis sermo longâ oratione multò fit efficacior, quando illius affulget radius, in cuius manu corda sunt omnium.

Si fructus non statim appareat, non despera; in fructum maturescet; semen nunc jecisse sufficiat, seges erit, & optima messis, licet nunc altâ nive sepulta rigere omnia videantur. Non omnia simul maturescunt.

Utinam plures ad nos venirent, ut sanctiores, non ut redeant spebus suis dis-

tiores. Nostrum est sequiora illorum con-
silia corrigere, ut meliora referant, quàm
quæsiuerint.

20. Junii.

*Nunquam tantis aures ditanda sunt pro-
missis, quin facta valeant ipsis ex aequo re-
spondere. S. Ignat. apud Bart. l. 4. f. 281.*

Non promittendum, quod nolis; mi-
nus, quod non possit explere. Fide
semel remissâ, nihil superest, quod perdas.
vilescit authoritas, imò humana societas
cessat.

Unam tantùm linguam natura, & ma-
nus dedit binas, ut doceret liberaliores nos
esse debere opere, quàm linguâ.

Fides tua fidibus conveniat, hæ ut gras-
tæ sint, manus facit. Dare quidem pollici-
ta difficilius est, quàm danda polliceri;
præstat tamen, spem non facere, quam im-
plere nequeas, ne vel fraudium, vel incon-
stantiæ te reum agas.

Si quid negari debeat, ità blandè fiat, ne
bis animus vulneretur, negatione, & ejus
modo. Sæpe negatio beneficii locò acci-
pietur, si animum quidem promptum, rem
verò petitam ostendat noxiam fore.

21. Junii.

Nimium alienorum defectuum odium plus alienationis animi gignit, quam emendationis: juvatque ad fugandos potius alios, quam juvandos. S. Ignat. in Comp. vitæ.

Sæpe defectus graviore defectu corrigimus, dum propriæ passioni nimium indulgemus; unde fit, ut non tam illos emendatos, quam indignationi nostræ satisfactum, cupiamus.

Quis medicum vocet, qui ægro indiget, & hunc potius, quam ægritudinem persequatur. Gravior ægritudo majori digna est compassione, affectu magis tractanda, quam odio.

Inconsideratus nos zelus eò per sæpe adducit, ut dum domesticæ consulum volumus disciplinæ, charitatis obliviscamur, id est, curamus corticem, & medullam prodigimus.

Fratri, quantumvis reo, nemo indignatur, nisi, qui domi suæ talpa proprios errores non videt. In multis offendimus omnes, & quæ tua errata tractari velles! satius est bonitate peccare, quam severitate.

22. Junii.

In afflictionum genere praeferenda sunt illa, quae sensum inferunt acriorem, sed damnum levius; his enim corpus & molestius, & durabilius affligitur. S. Ignat. in vita apud Mast.

Mortificationi mensuram prudentia statuatur, ne quid nimis, neque quid iusto minus fiat: hujus amor proprius, illius periculum impetus fervoris facit.

Afflictationum corporalium finis sensus est corporis, non detrimentum: plus facit, qui diutius: excessus cum constantia conjungi nequit, qui se multum vult mortificare, moderatè castiget, ista durant.

Satius est, saepius, & per intervalla, quam gravius, & sine requie corpus macerare; si continua sit, sensum obtundit, ab assuetis enim non fit passio: si gravior, tum succumbit a sinu sub onere.

Etiā culicum morsus martyrii palmam mereri possunt, non semper opus est sanguinis profluviò, aut membrorum laniènâ.

23. Junii.

Nihil agendum, aut scribendum, unde rancor, aut amaror aliquis nasci possit. S.

Ignat. ibid.

H §

Ne-

Nemini danda est iusta offensæ causa,
Nemo tam pusillus, aut vilis, qui ob-
esse non possit. Et muscis sua bilis, & culicibus
aculeus est, qui sensum faciat, & tumorem
creet.

Quæ scribuntur, severiorem vocandi
sunt sub censuram, per manus, & oculos
eunt, ætatem ferunt, plures, & gravius feri-
riunt. Littera scripta manet irrevocabilis.
Sit sinè felle, sinè aculeo quidquid scribis.

Etiã ubi correctione opus est, ea esse
debet sinè amarore, sed sicut medicinas au-
ro, vel saccharite condit medicus, sic ea
temperanda est, ut non correptio, sed me-
dela, non pœna, sed beneficium esse agno-
scatur.

Neminem ad bonam frugem revocabi-
mus, nisi animum prius, quàm vitia expu-
gnemus; lucrabimur autem neminem, nisi
crediderit se amari.

24. Junii.

*Magnum demoni gaudium est, animam
consultò procedens, sinè frano illius, à quo
regi deberet; quantò enim talis altius
enititur, tantò gravius ruet. S. Ignatius
apud Nolar.*

Nemo certiùs labitur, quàm qui se cre-
dit esse securissimum: ignorantia pe-
riculi summum est periculum: incauta se-
curitas via est ad præcipitium, quò quàm
facilè est ruere, tam difficilè inde redire.

Alieno ductu qui graditur, securiùs pro-
cedit. Plures oculi plura vident, & prævi-
dent. Væ soli! quia cùm ceciderit, non
habet sublevantem se.

Nemo suo, etiam in optimis, nitatur ar-
bitrio; cùm sæpe ex optimis, si degenerant,
fiant pessima. Qui suæ virtuti fedit, nullam
habet.

Alta semper periculis obnoxia. Vertigi-
nem time, qui de se submissè sentit, hanc
facilè cavet. Præfidentia temeritatis mater
est pedissequam trahens ruinam.

25. Junii.

Oportet parum loqui, & multum audire. S.

Ignat. apud Bart. l. 4.

Per verba effunditur animus, vox ge-
nium prodit, hâc ministrâ cordis pa-
tent intima, quæ tamen itâ recondita vo-
lebat esse natura, ut nec Momo fenestela
lam, eò indulserit.

Multiloquio prodigitur authoritas, qui

racens philosophus mansisset, loquens omnem sui opinionem diluit: majora quippe animo volui quisque credidisset, si prudenti silentio, velut si pario, involuta mansissent, quæ inconsulta lingua profudit.

Ubi verborum est flumen, ibi vix gutta mentis. Prudens multa loqui non potest, quia prævidet, quàm grandes vox levigare cedere possit tempestates.

Nec aliquid est honorificum magis, quàm verborum parsimonia. Etiam fatuus, quàm diu tacet, sapientem simulat. Naturam æmulemur, duas homini aures, eamque semper apertas; linguam unicam, eamque tot absconditam repagulis dedit.

26. Junii.

Qui Deum secum fert in corde, circumfert secum paradysum. S. Ignat. in compend. vitæ.

Solus Dei amor sinceræ fons est latitæ, sinè ullius admixtione fuci limpidissimus, absque ullius cessationis periculo perpetuus. Quid fodimus nobis cisternas dissipatas!

Si dilectionis pactum cum Deo inest, non est, quòd de felicitatis constantia dubitetur.

tes? cujus nec amor perire, nec ipse potest. Nequit leviter voluntatem mutare, nec mutari. Nulla subit illum amantes amandi pœnitentia.

Alius amor semper inconstans est; potest enim amatus vel invitus cessare ab amore tui; potest ipse perire, licet amor in vivente periturus non fuisset. Felicitas non est, quæ perpetua non est.

Pacta dissolvi alia possunt, quoniam eadem voluntate, quâ fiunt, rescindi possunt; in amoris autem contractu, cum eadem voluntas materia sit contractûs, voluntas alienatur, jam non sui Domina, jus pœnitentia amittit.

27. Junii.

Compendiosissima, & ferè sola ad sanctitatem via est, abhorrere ab omnibus, quæ mundus amat, & amplectitur. S. Ignat. in Exam. c. 4.

QUæ vetus Romani Sapientis querela fuit, eadem hodie est virtutis: malorum causas esse, quòd exemplis, non ratione cõponamur. Vivimus, ut passim vivitur.

Non quâ itur, sed quâ eundum sit, attendit, qui tendit ad perfectionem; ille pe-

peritum se nauclerum probat, qui etiam
contra torrentem niti novit.

Noli sapere cum vulgo, nec continuo
imitandum credas, quod popularis æsti-
matio suadet, quasi verò vitium non sit,
quidquid multorum exempla excusant.
Æstimanda sunt judicia, non numeranda.

Documento aliena vitia sint ad caute-
lam, non incitamento ad sequelam. Qui
malis dissimilis esse veretur, evadit malus.
Pauci sunt, imò unus Dei Filius, cujus ex-
empla pro regula morum assumantur.

28. Junii.

*Mensura profectus ex vultu, gestibus, natu-
ra facilitate, aut amore solitudinis male
sumitur, cum à vi, quam sibi quisque in-
fert, sit desumenda. S. Ignat. ap. Mass.*

IGnava sanctitas est, quæ laudem captat
ex iis, quæ plùs stupor quidam natura,
quàm virtus operatur. Nisi tu etiam li-
gnum sanctum esse dicas, quod nec ira
unquam, nec libidine commovetur,

An, & quam actio quævis laudem me-
reatur, illud sit argumento, quantum sibi
quisq; operans vim, quàmq; è sincero mo-
tivo inferat, Arduitas hìc pretium facit.

Quo

Quosdam non malos esse pura felicitas,
imò casus est, quòd in mala vel exempla,
vel occasiones nò venerint; has experti eva-
sissent pessimi. Qui non tentatur, quid scit?

Nulla speretur sinè certamine corona.
Solitudinis, & silentii nativus amor, homi-
num fuga usque adedò ad virtutem non as-
surgit, ut inter morositatis vitia potiùs
censenda veniat.

29. Junii.

*Quantò utilior est ferventis conversatio
cum exterminis, si bona sit, tantò damnosior
est, si dissoluta sit. S. Ign. ap. Nolar. c. ult.*

Solis maculæ, aut lunæ deliquia palàm
sunt omnibus; sic latè diffunditur scan-
dalum, quod venit ab eo, quem vocationis
altitudo terris altiorem evexit in sublime.

Væ homini illi, per quem venit scanda-
lum! plurimum conatus vix restituit, quod
pravum unius exemplum corrumpit. In
oculis, lingua, & manibus quisque totius
Ordinis honorem circumfert, vel dissipat.

Ab uno vulgus ducit ad omnes argu-
mentum, malà quidem dialecticâ, interim
tamen per frequentem: judicia hominum
quantò in malum proniora, tantò mayo-
rem

rem suadent cautelam iis, quos populus
omnis observat.

Sal, quo condiendus erat populus,
corrumpatur, ad quid valet? nisi, ut mitte-
tur foras. Præstat, ut unus homo, quàm to-
ta gens pereat.

30. Junii.

*Magna in proficiendo utilitas est: amicum
habuisse, cui defectuum tuorum te mon-
re sit indultum. S. Ign. in comp. vita,*

UT vultum, sic suum quisque cultum,
& mores non cernit, vel non satis gra-
cerè discernit; alio hinc opus est oculo, qui
te, qui tua in censuram vocet.

Velle semper laudari, aut credere, nihil
in se notâ, vel censurâ dignum reperiri,
grandis est arrogantia. Qui dicit, se sine
peccato esse, mendax est. Quantò paucio-
res advertis, tantò plures alis defectus,

Si de macula in vultu, de plica minus or-
dinata in veste monitus, inter gratias repor-
nis, cur ægrè feras in iis admoneri, quæ
plùs officiant, latius nocent?

Plùs amat, qui, quod sequius est, monet,
quàm qui laudat. Hic adulator, ille amator
est. Bonum te vult, vult laudem te, & amo-
rem omnium promereri. Inter benefacto-
res computa, qui tui sic curam gerunt.